

Rute 80

RØD UNGDOMS MAGASIN

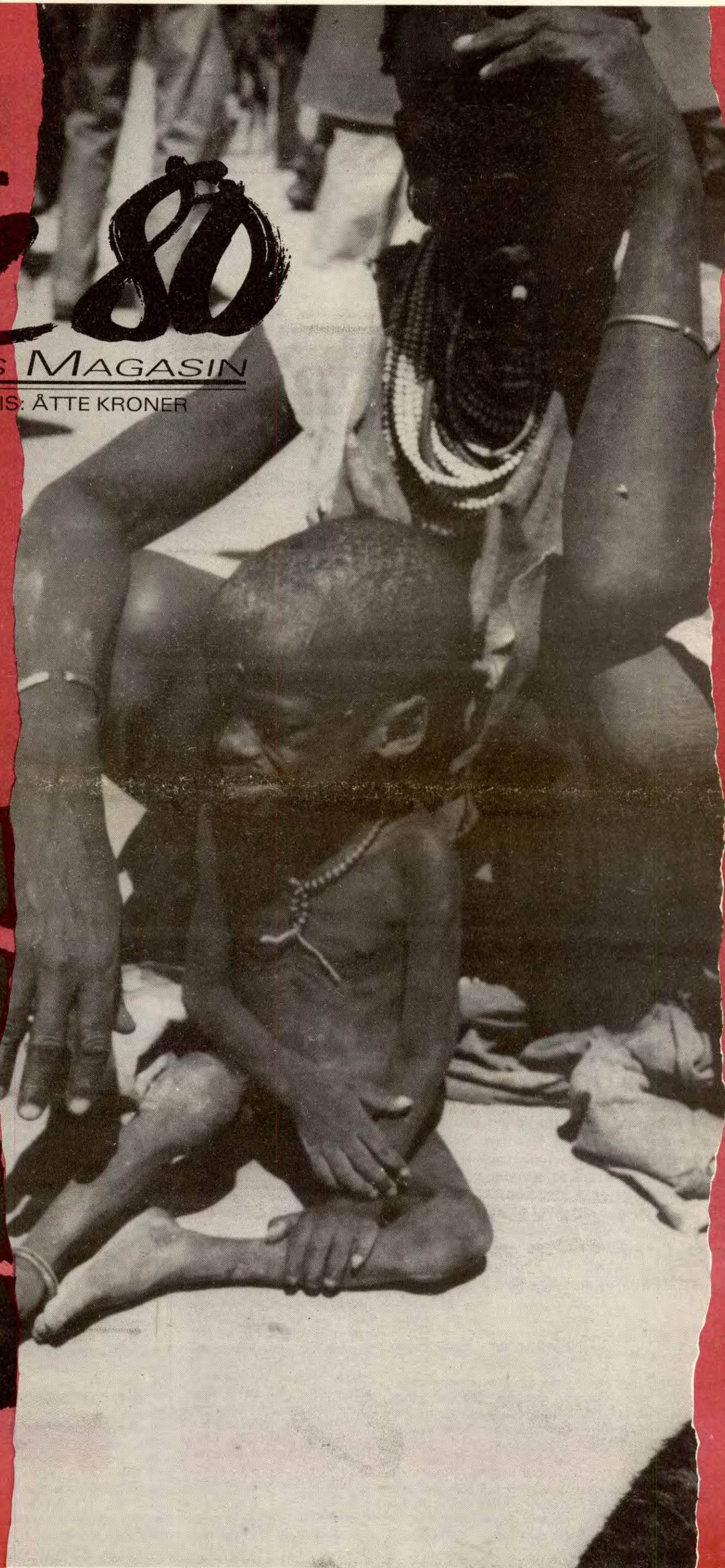
NR: 3 - 4 1985 19. ÅRGANG PRIS: ÅTTE KRONER

LIVE AID:

EN NATTS

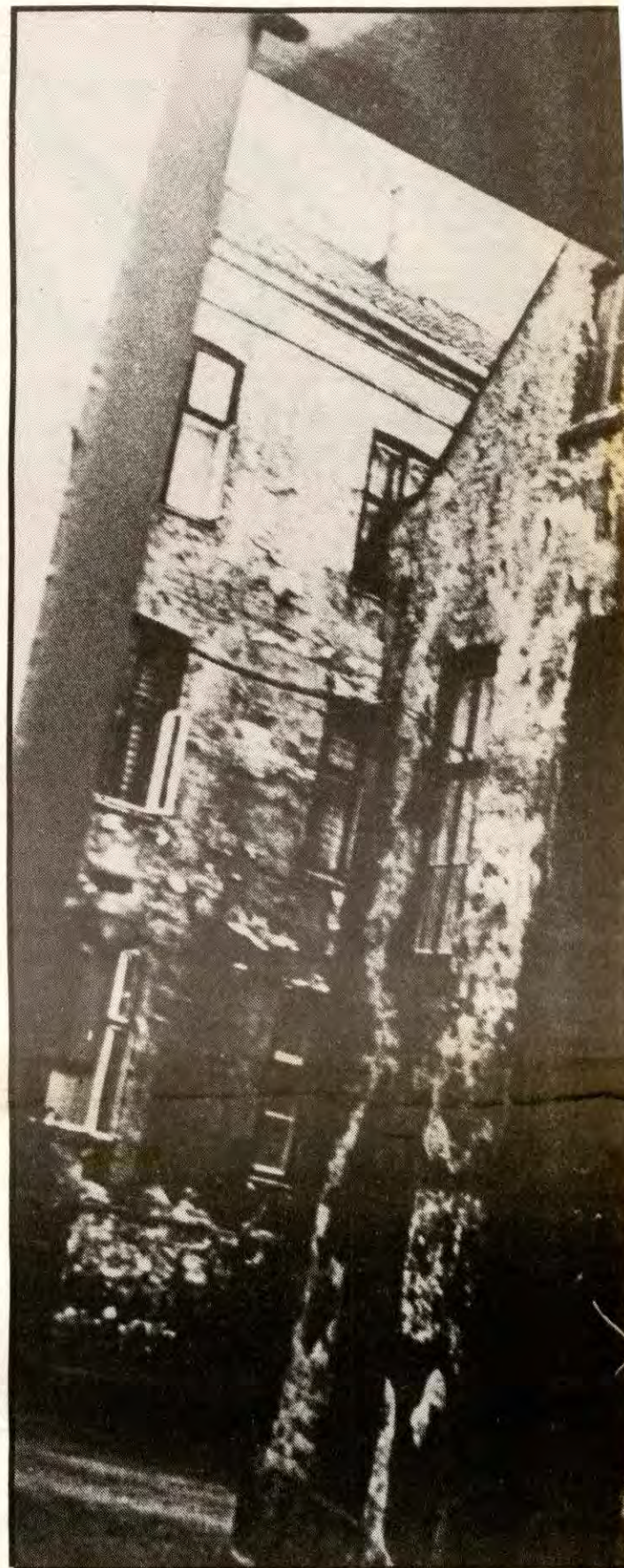
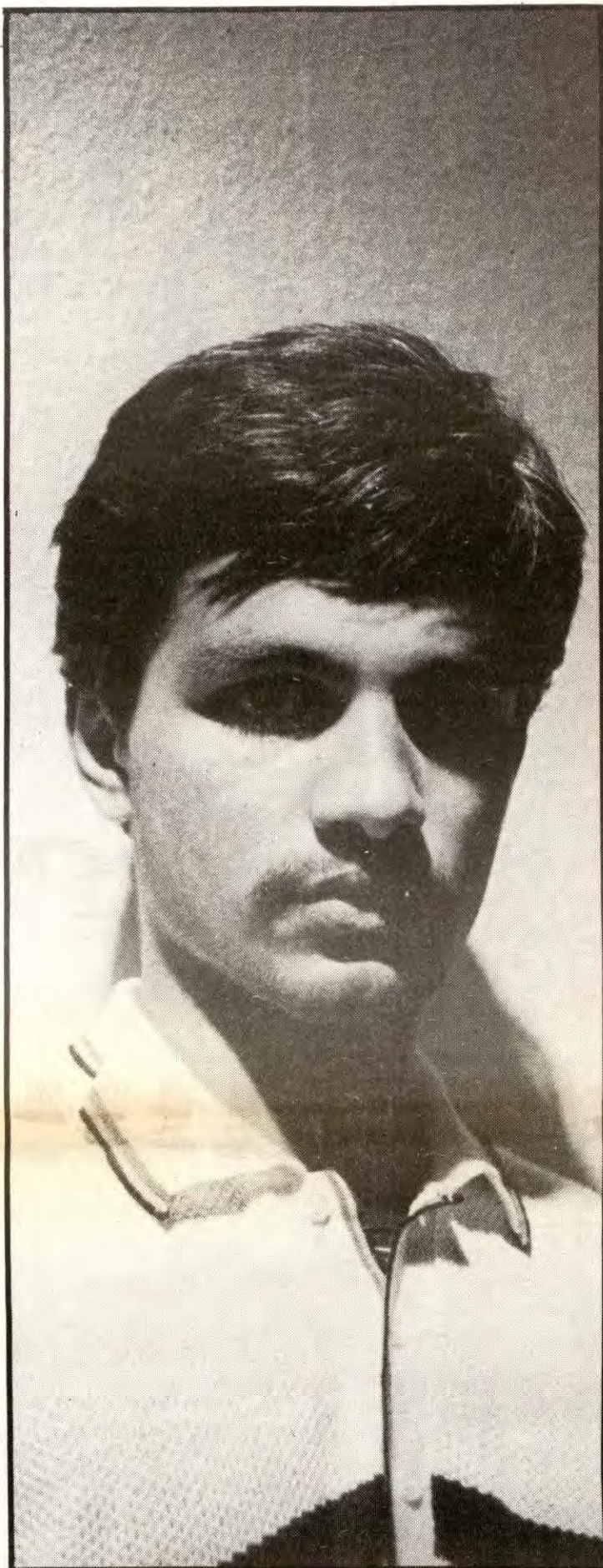
ROCK ER

IKKE NOK!

Newham Monitoring Project

Sjølforsvar mot rasisme

Representanter fra fransk SOS-rasisme.

– Det er ei voksende bekymring blant folk for den rasistiske volden. Derfor ble Newham Monitoring Project oppretta av myndighetene, fordi folk krevde det. Newham Monitoring Project er en anti-rasistisk sjølforsvarsorganisasjon i Øst-London, og det er Abdul Karim (19) som forteller. Abdul var kommet til Oslo for å gjøre undersøkelser og informere om situasjonen i England da 50 ungdommer fra SOS—rasisme i Frankrike var i Norge i forbindelse med oppstarten av den norske greina av SOS.

Av LEIF STEINHOLT

Sjølforsvar mot rasismen

For i dag er situasjonen totalt annerledes. Arbeidsløshet, sosiale nedskjæringer og forslumming fører til leiting etter sydebukker, og gir rasistiske holdninger god næring.

– Øst-London, hvor jeg bor, er et område med mye rasisme, og den voksende åpne rasismen og de rasistiske provokasjonene gjorde at

folk krevde at det ble gjennomført tiltak mot dette. Derfor ble Newham Monitoring Project starta. Prosjektet drives hovedsaklig av innvandrere, og det organiserer forsvar mot rasismen på forskjellige måter.

– Vi retter oss mye mot den personlige rasismen til enkeltpersoner, forteller Abdul. Folk som har gjort rasistiske handlinger, og som bor i offentlige bygninger, prøver vi å få kasta ut. Det bor tett med innvandrere der jeg bor, og vi holder oppsikt med hvor rasistiske provokasjoner skjer. Vi driver egne undersøkelser, og registrerer steder hvor det har vært mange rasistangrep mot folk. Hvis noen har blitt angrepet av rasister, kommer de til oss og blir intervjuet og får juridisk rådgiving.

Politiet like rasistisk

Da en gutt ble stukket ned

med kniv av en rasist, sto Newham Monitoring Project bak en protestmarsj som samla 4000 mennesker.

– Men marsjen ble brutt av politiet, som provoserte de som deltok, forteller Abdul. Men ei uke seinere arrangerte vi en ny marsj, som samla like mange deltakere.

– I arbeidet deres er dere vel avhengig av å samarbeide en del med politiet, for eksempel for å følge opp saker som blir anmeldt. Hvordan fungerer det, spør vi?

– Politiet er like rasistisk som de folka som angriper oss.

– Men skal ikke politiet hjelpe folk som blir angrepet?

– Bare dra til England og spør folk, så får du svar, er Abduls kommentar.

– Hver dag skjer det noe som ikke blir rapportert. Folk er redde for å si i fra.

Abdul er 2. generasjons innvandrer. Foreldra hans kom til England fra Pakistan på 50-tallet, da økonomien var i vekst, og hjula snurra rundt.

Da det var behov for arbeidskraft i England, sier Abdul, med en ironisk undertone.

Ikke mobb kameraten min!

«17.mai taler», lød det lett hånlige fra innvandrerjenta som satt ved siden av meg, da de politiske ungdomsorganisasjonene hadde uttalt seg om hvor viktig det var å bekjempe rasismen. Erfaringene tilsier vel at pene ord hjelper lite, hverdagen for mange innvandrere er fremdeles daglige trakaseringer, enten de kommer fra mannen i gata eller i møte med den statlige rasismen.

MERETE JÅSUND

Anledningen var et høringsmøte mellom de politiske ungdomsorganisasjonene, SOS-Rasisme bevegelsen i Frankrike og Anti-rasistisk senter. Som en del av forberedelsene for å få danna en bred anti-rasistisk bevegelse i Norge var de politiske ungdomsorganisasjonene invitert til å tilkjenne sitt syn på problemet rasisme. Og ikke uventa viste møtet at det var stor enighet mellom Unge Høyre, AUF, SU, NKU og Rød Ungdom om at rasismen er et problem i Norge.

Hva slags problem?

Men der stoppet vel også enigheten. Mens Unge Høyre la vekt på at en holdningsendring trengs for å stoppe

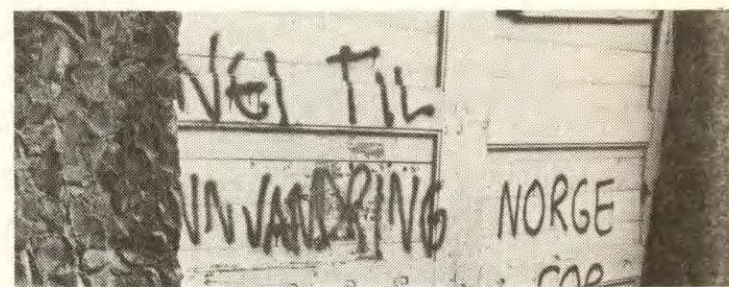
rasismen, komplementerte SU og RU bildet ved å vise til den stadig økende statlige rasismen. Fremmedpolitiets umenneskelige praksis i iransaken var et aktuelt eksempel, lovverket som hindrer studenter fra tredje verden i å få sommerjobb, og innvandringsstoppen andre. På denne måten går staten i spissen for å gjøre innvandrere til en annen type mennesker, som er mindre verdt, en slags B-status.

Rød Ungdom og SU var også enige i at kampen mot rasismen også måtte rette seg mot sosiale og økonomiske forhold. Stor arbeidsløshet og boligmangel gir både grunnlag for at ideer om at «innvandrerne tar jobbene fra oss» og lignende kan vokse, og ramme innvandrere spesielt.

Lavt nivå.

Diskusjonen forøvrig viste at SOS rasisme kan være et nødvendig initiativ også for å heve nivået rundt rasismespørsmål i noen av ungdomsorganisasjonene. AUFs representant feks. nektet å uttale seg på møtet, fordi hun ikke hadde noe å si, og da hun fikk et direkte spørsmål om hva AUF og AP mente om innvandringsstoppen, var hun ikke helt sikker.

Heller ikke mange av de andre ungdomsorganisasjonene hadde mye konkret og komme med, når diskusjonen dreide seg inn på hvordan rasismen skal bekjempes. Leif Steinholt fra RU var blant de mest konkrete når han trakk fram Rød Ungdoms gamle krav om å forby nazistiske organisasjoner.

SOS rasisme.

Høringsmøtet var en del av forberedelsene til å starte SOS rasisme i Norge. I løpet av september vil initiativgruppa ha innhenta svar fra de 225 ungdomsorganisasjonene som er invitert til å delta, og den opprinnelige franske bevegelsen får sin søsterorganisasjon i Norge. Organisasjonen vil ha sin profil i den åpne handa med teksten: «Ikke mobb kameraten min», og ser ut til å kunne få en brei målsætning. Aktiv solidaritet mellom nordmenn og inn-

vandrere, bekjempelse av rasistiske holdninger og handlinger, bekjempe den systematiske diskrimineringen av innvandrere når det gjelder bolig, arbeid, utdanning og rettsbeskyttelse, pluss søkelys på den norske innvandringspolitikken og den statlige rasismen, er blant de formålene som er foreslått skal danne grunnlaget for den norske avdelinga. I disse dager hvor Møna Røkke stenger grensene, og kriminelle handlinger mot innvandrere øker, er det et tiltak som fortjener bre støtte.

Forby Naziorganisasjonene

KOMMENTAR
Merete Jåsund

Bombeattentat mot den islamske moskeen på Frogner. Forsøk på å sprengre inngangsdøra hos AKPs leder Kjersti Ericsson og hos Dagbladjournalisten Per Bangsund. Tre hendelser henta fra det siste halve året, som har det til felles at de er satt i verk av organiserte nynasister. De har også til felles at det er reine tilfeldigheter som har ført til at ingen menneskelig har gått tapt. Hendelsene aktualiserer mer enn noen gang Rød Ungdoms krav om at nynazistiske organisasjoner må forbys. Sjøl om nynazistenes virksomhet har nådd en

foreløpig topp de siste månedene, er ikke disse hendelsene noe noe nytt innslag i det norske dagliglivet. Bombeattentat mot Faglig 1.maifronts tog i Oslo 1978, trakassering av innvandrere, skyting mot Tronsmo bokhandel og trusler mot innvandrerskers deltakelse i 17 mai tog, står på nynazistenes merittliste. I tillegg kommer nynazistenes spredning av rasistisk propaganda til skoleelever over hele landet. Rød Ungdom stilte for mange år siden krav om at nynazistiske organisasjoner må forbys. Blant de politiske ungdomsorganisasjonene er vi alene om å hevde dette. Alle som en, argumenterer de andre organisasjonene med at vi må skille mellom nazistiske meninger og handlinger, og at

forbud vil gjøre naziorganisasjonene langt farligere og mer attraktive.

Men nynazistene har sjøl vist oss at det ikke finnes noe skille mellom deres meninger og handlinger. Innbakt i nazistenes ideologi ligger bruken av vold, og de nazistiske og rasistiske organisasjonene i Norge har vist at de organiserer kriminelle handlinger mot innvandrere og anti-rasister. Å tro at nynazistene for framtida vil slutte med dette bare man lar dem organisere seg lovlig er både naivt og virkelighetsfjernt. Å kriminalisere organisasjonenes vil være et håndslag til alle som slåss mot rasisme og et effektivt tiltak for å hindre nye voldshandlinger og spredning av rasistisk propaganda.

Forbud?

Den siste tidas hendelser har vist at nynazistiske organisasjoner i Norge organiserer vold mot innvandrere. Dette aktualiserer Rød Ungdoms krav om forbud mot nazistiske og rasistiske organisasjoner. Hvordan stiller din organisasjon seg til dette?

Kristin Halvorsen,
Sosialistisk Ungdom.

Vi har ingen tro på at et nytt forbud mot nazistiske partier hvis dette bare blir til pynt, og fordi det kan føre til opprettelse av en serie dekkpartier. Forbudet mot rasediskriminering i dag er jo nettopp til pynt, fordi politiet ikke følger opp. Vi krever at det reises tiltale mot alle som bryter norsk lov ved å agitere for eller praktisere rasediskriminering.

Robert Larsen,
Unge Venstre.

Unge Venstre er imot forbud av partier. Vi må skille mellom politisk og voldelig virksomhet. Vi tror at terrorvirksomheten øker om partiet NF blir forbudt. UV har alltid fordømt vold og terror.

Jens Stoltenberg,
Arbeidernes Ungdomsfylking.

Det er ikke riktig å forby en organisasjon på grunnlag av dens standpunkter, selv om vi er imot disse. Det vil lett gi dem en ufortjent martyrglorie. AUF vil gå inn for forbud når det kan bevises at en slik organisasjon driver ulovlig virksomhet.

Kai Henriksen,
Unge Høyre.

Når det gjelder selve voldshandlingene så er disse forbudt og blir forfulgt av politiet. Meningene må bli tatt politisk og kan ikke forbys. Forbud mot slike organisasjoner vil lett føre til undergrunnsvirksomhet som vil gjøre disse langt farligere.

Pål Atle Skjærvengen,
Fremskrittspartiets Ungdom

Vi er imot forbud av nynazistiske organisasjoner. Derimot vil FrPU slå hardt ned på terrorvirksomhet. Vi mener at man ikke kan forby meninger og tror at suspekte grupperinger som NF vil finne sin aktivitet enda mer spennende om den blir forbudt. Rasisme er i strid med FrP og FrPU's ideologiske grunnlag, imotsetning til hva Vivi Krogh har uttalt.

(Det Vivi Krogh har uttalt er at mange av medlemmene i hennes Organisasjon mot skadelig innvandring står på FrP's lister. Red.kom.)

Fortsett boikotten

Høyre er imot skolepenger, Arbeiderpartiet er imot skolepenger. Kristelig Folkeparti, Venstre og Fremskrittspartiet er også imot. Kort sagt, i disse dager er det ikke ett norsk parti, som ikke distanserer seg fra at elevene skal betale skolepenger. Hvorfor i alle dager er det da sånn at vi har skolepenger?

Da 160 000 skoleelever i den videregående skolen varslet boikott av skolepengene, skapte det oppstyr hos både kirke og undervisningsministeren og andre politikere. De fleste kom seg kjapt ut i pressa for å få slått fast at de var imot skolepenger. Er ikke da kampen vunnet, når alle som en er imot skolepenger?

Teori og praksis har aldri vært nært beslektet i det politiske liv. Skolepengene har vært en del av elevenes hverdag i mange år allerede. Innført i fylke etter fylke av de samme partiene som i dag «så gjerne vil fjerne dem». Arbeiderpartiet foreslo først å innføre rene skolepenger, da dette møtte for stor motstand, kom de heller i form av avgifter for kopier, papir eller annet materiell. Uansett navn, skolepenger er det.

Og ingen av partiene har noen gang reist forslag om at skolepengene skal forbyes. For Rød Ungdom er det et prinsipp at utdanninga skal være statens ansvar og gratis for elevene. Innføringa av skolepenger har vist at ingen andre partier ser på dette som et prinsipp. I «dårlige økonomiske tider» settes lovverket til side, og skolepenger innføres, uten at noen politikere protesterer. Når politikerne idag er på retretten og sier seg villig til å fjerne skolepengene, er ikke dette ut fra prinsippet om lik rett til utdanning, men fordi presset fra elevene ble for stort.

Dette betyr at boikotten må føres helt til lovverket blir endret slik at elevene ikke kan avkreves noen form for betaling. Hvis elevene stopper boikotten på grunnlag av vage løfter om at skolepengene skal forsvinne, vil vi risikere at skolepengene innføres igjen senere når protestene har stilnet av.

Merete Jåsund.

Nye koster...

Rød Ungdom avholdt landsmøte på vårparten. Store deler av det gamle sentralstyret gikk av borde, og her ser vi talsmennene for det nye sentralstyret. Fra venstre foran Anne Katrine Fuglem, Claus Jervel, Leif Steinholt. Fra venstre bakerst Ann Helen Skaug (ny leder), Merete Jåsund, Oddveig Lyngstad og Siri Andersen. Irene Almeland var ikke tilstede da bildet ble tatt.

Rute 80

RØD UNGDOMS MAGASIN

I redaksjonen for dette nummer: Merete Jåsund (redaktør og ansvarlig utgiver), Siri Baastad, Leif Steinholt, Ann Helen Skaug, Unni Hansen. I Kristiansand: Knut Nærum.

Adresse: Postboks 4702, 0506 Sofienberg, Oslo 5. Telefon (02) 37 73 50. Abbonement kr. 35 helår, (6 numre hvorav ett dobbeltnummer).

Signerte artikler står for forfatterens egen regning og behøver ikke være sammenfallende med Rød Ungdoms syn. Sats og trykk: A.S Duplotrykk 1985.

Ettertrykk tillatt hvis kilde oppgis.

RØD UNGDOM: Postboks 610, Sentrum, 0106 Oslo 1. Telefon: (02) 37 73 50.

Idag jobber jenter dobbelt, de skal klare både lønna arbeid og husarbeid.

Jenter trenger 6 timers dagen, ikke mer fleksible arbeidstider og et åpnere samfunn slik Unge Høyre påstår.

GRENSELØSE N

Grenseløse Norge handler om Unge Høyres drømmeland. Et samfunn med fri konkurranse. Et Norge med større muligheter for «den sterkeste rett», – til å gå på cafe' hele døgnet... eller Børsen om du vil...

Av UNNI HANSEN

Unge Høyre vil oppheve Norges grenser. Det er ikke svenskegrensa det er snakk om. Det er livets grenser. Du kan spreng dem, grensene, og skape noe. Du kan delta i foreninger, gå på cafe', og skaffe deg en meningsfylt tilværelse.

Det gjør du først og fremst ved å putte den riktige stemmeseddelen i valguna 9. september. Men, er valget over, så er det ikke for seint. Unge Høyre tar imot deg. Unge Høyre krever(!) åpenhet framfor kulde, personlig ansvar framfor reguleringer. Grenseløse Norge lar seg ikke stoppe av offentlige reguleringer og restriktive lukkelover.

Valget er ditt!?

Hva betyr dette for oss? Den «restriktive» lukkeloven? Det er snakk om når butikker skal ha åpent, og når ansatte i varehandelen skal jobbe. Det er

snakk om når cafeene og restaurantene skal servere deg campari og kyllinglår og når serveringspersonalet skal stå til tjeneste.

Ved å sprengne grensa for åpnings-tider vil Unge Høyre forandre Norge! Og hvilke grensesprengende forandringer. Hver enkelt skal i større grad få «velge» vår arbeidstid, gjerne også jobbe kortere dager. Kortere dag må ikke forveksles med 6 timers arbeidsdag. Nei, vi skal få et fleksibelt arbeidsliv og et mykere samfunn! Fleksibelt for hvem? Arbeidsgiver eller arbeidstaker? Innholdet i fleksibiliteten og valgfriheten er større makt til den enkelte arbeidsgiver. Arbeidsgiverne over hele Europa går imot nedkorta normalarbeidsdag, og presser på for å få fleksible arbeidstidsordninger.

Åpenhet og avbyråkratisering...

Astrid Gjertsen har fått opphevet lukkeloven. Nå varsler hun «oppmykning» av arbeidsmiljølovens arbeidstidsbestemmelser. Avbyråkratisering kalles det. Dvs. folk skal selv få velge arbeidstiden. «Folk» i denne forbindelse er arbeidsgiverne. Og Unge Høyre applauderer i sin grenseløse begeistring.

«Vi setter tilhørighet foran rotløshet, vi skaper nye tradisjoner og spennende ritualer framfor å velge historieløsheten». Dette er Unge Høyres Norge.

Arbeidstidens lengde.

Hvorfor blir denne grenseløsheten et angrep på de fleste av oss? Fordi arbeidsfolk alltid har kjempet for kortere normalarbeidsdag. Hvor er historien Unge Høyre etterlyser?

Det er historie at det i Paris i 1899 blei avholdt en internasjonal arbeiderkongress hvor kravet om 8 timers dagen blei reist. Samtidig blei 1. mai innstiftet som arbeidernes internasjonale kampdag for kravet om 8 timers arbeidsdag, (arbeidsdagens lengde var da 10-12 timer pr. dag). Først i 1976 ble 8 timers dagen lovfesta i Norge (Arbeidsmiljøloven).

Fint å kunne jobbe når det passer...

Er det ikke sånn at mange synes det er OK å ha ettermiddagsjobb, arbeide bare nattsift på sykehus eller noen timer nå og da, når det passer? Jo. Det passer bra for en del av oss fordi vi ikke har anledning til bare å gå på skolen, eller bare å være hjemmeværende. Rettere sagt, vi kan ikke leve av studielånet eller av å være forsørger av en mann.

Grenseløsheten går ved familien.

Hvem snakker om å være forsørger? Unge Høyre! For grenseløse Unge Høyre setter altså grensa ett sted: Ved familien!

«Jeg tror det vil vere ein viktigare reform for barnefamilien å få halvdagsjobb eller arbeide anna kvar veke, enn å få 6 timersdagen. Kanskje ville det passe fleire av oss å begynne på jobb kl. 16.00. og arbeide til kl. 20.00.

Eit samfunn som tek omsyn til at ein i tillegg til å arbeide har behov for å vere hos barna, ville bli eit meir harmonisk samfunn som vil gjere familien levedyktig. Dersom vi kan organisere arbeidslivet slik at foreldra kan vere meire heime når barna er små, kan vi i tillegg til å få ein betre familie, få eit betre nærmiljø der vi også har kontakt med naboen. Den inneslutta stressa barnefamilien av 1984 gjer at vi ikkje får noko fellesskap i dei bumiljø vi har. Ein meir avstressa familie vil også få overskudd til, og lyst til å få kontakt med naboen...

Det er Hilde Barstad, viseformann i Unge Høyre som skriver dette i en artikkel om kjernefamilien og det moderne menneske. Hentet fra Unge Høyres stilservice 1985.

Tid til å roe seg...

Hilde Barstad påstår at barnefamilien er stressa. At vi ikke har tid til samvær med naboen. At vi ikke har tid til å få noe fellesskap i de bomiljøene vi omgir oss med. Det har hun helt rett i! Men løsningen hennes er helt feil. I motsetning til grenseløsheten er en

Ellers blir bare resultatet som dette.

ORGE

innføring av 6 timers normalarbeidsdag som bla. kan forandre folks hverdag.

En normalarbeidsdag sikrer oss rett til fritid, dvs. lovbeskyttelse mot utnyttning utover arbeidshverdagens lengde, - rett til å si nei! Samtidig sikrer det en viss grad av kollektiv frihet, dvs. fri samtidig med venner, naboer eller kjæresten.

Det er helt naturlig at en 6 timers normalarbeidsdag er en trussel mot Unge Høyre. En oppløsning av normal arbeidstid er viktig for Unge Høyre. De vil at man skal la markedet styre arbeidstid og lønn med individuelle løsninger på den enkelte arbeidsplass. Så legges det vekt på de ulike faser i livet vårt og forskjellige «behov» vi har, vi skal i større grad få velge vår individuelle arbeidstid. Vi kan velge å jobbe når som helst på døgnet eller helgen, etterhvert uten særlig kompensasjon for ubekvem arbeidstid. Vi har jo valgt det sjøl.

Eller som det står i åpningstidsutvalgets innstilling:

«Ettersom det blir stadig flere som arbeider til forskjellige tider, endres oppfatningene av hva som er ubekvem arbeidstid. Dermed blir det også færre som får problemer med å falle utenfor de ordinære rytmene i arbeidslivet og samfunnet forøvrig, og behovet for spesielle kompensasjonsordninger i avtaleverket blir mindre».

... Grenseløse Norge!

Jenter - spreng grensa! - krev 6 timersdagen nå!

Kravet om 6 timers normalarbeidsdag med full lønnskompensasjon, heretter 6 timersdag, er først og fremst et krav som rører kvinners hjerter. Fordi det treffer kvinners dagligliv og den stadig dårlige samvit-tigheten av å ikke ha tid nok til alt og alle.

6 timers dagen ville bety:

* Mindre slit for kvinner som idag jobber full tid.

* Heltidsstillinger ville være et mer realistisk alternativ for kvinner.

* Større muligheter for mere fritid og mere tid til politisk, kulturell og faglig aktivitet.

6 timersdagen kan bety for kvinner det 8 timersdagen betydde for menn. Videre vil 6 timersdagen være et bedre grunnlag for mer rettferdig arbeidsfordeling hjemme. Ikke først og fremst fordi menn får mer tid, men fordi kvinner og menn får mer lik tid om begge kan jobbe full tid.

Menn og kvinner står i en ulik stilling idag, derfor vil 6 timersdagen bety størst forandring for kvinner. Dette er en av grunnene til at 6 timersdagen først og fremst er et kvinnekraft. En 6 timers normal arbeidsdag med full lønnskompensasjon.

Rød Ungdom overrekker delegasjonsleder Frode Forfang en stresskoffert som inneholder slagord mot Sovjets okkupasjon av Afghanistan. Kofferten sto igjen på Fornebu.

Etter Moskva.

Ungdomsfestivalen for «anti-imperialistisk solidaritet, fred og vennskap» i Moskva er over, og det er på sin plass med noen kommentarer etter at ca. 30 norske ungdomsorganisasjoner besøkte Kreml for å diskutere fred. Spesielt etterat Unge Venstre gjennomførte aksjoner og markeringer inne på festivalområdet, bla. mot Sovjets okkupasjon av Afghanistan, er det riktig å spørre: Var det riktig av Rød Ungdom å boikotte festivalen?

Leif Steinholt
KOMMENTAR

Ville ikke Sovjets mange overgrep blitt fokusert i større grad om også Rød Ungdom hadde reist, og brukt festivalen til aksjoner.

Økt behov for forbindelser.

Jeg mener dette er ei gal problemstilling. Det spørsmålet dreier seg

om, er hvordan norske ungdomsorganisasjoner i det hele tatt skal stille seg til å delta på en offisielt signert «fredsfestival» hos en aggressiv okkupant, i ei krigsførende supermakt. Supermakta Sovjet rivaliserer med USA om hvem som skal være nummer 1 i verden. Rivaliseringa skjer økonomisk, politisk og militært - og som en kamp om tankene til en verdensopinion.

Samtidig som Sovjet rustet opp militært, og driver en blodig krig mot det afghanske folket, får Sovjetlederne et økt behov for å framstå som «fredens venner». Med økt aggresjon øker Kremles egen fredspropaganda. Og Gorbatsjov & co's behov for å opprettholde «normale forbindelser» med bla. vestlige ungdomsorganisasjoner blir større.

I dette lyset må vi se hvordan deltakelsen på Moskvafestivalen fungerer, uavhengig av om en handfull norske ungdommer gjennomførte markeringer som isolert sett ser bra ut.

Tilslørende.

En politikk mot krig og for fred må bla. bygge på å arbeide for nasjonal uavhengighet for lande i Europa, og for at Europa

blir ei uavhengig kraft i forhold til supermaktene. En hver norsk deltager i Moskva tilslo dette. Den tilslo Sovjets ambisjoner om å bli verdensførende supermakt, og hvordan vi bygger de kreftene som trengs for å stå imot Sovjetledernes planer. Den norske deltageren var med på å bygge opp om ideen om at den imperialistiske supermakta Sovjet «egentlig kan være for fred». Sånn fungerte den også i forhold til de frigjøringsbevegelsene, som deltok i Moskva, og som Sovjet prøver å skaffe seg innflytelse over.

Å kun vurdere norsk deltagelse ut fra Unge Venstres aksjoner, er å se bort fra hvordan festivalen fungerte i en større politisk sammenheng.

Fredsfestival hos Reagan.

Til slutt: Det går an å spørre seg om Reagan og USA hadde vært istand til å arrangere en liknende festival og fått den samme oppslutninga som herene i Kreml fikk. Jeg er sikker på at et sant forsøk hadde blitt en fiasko. Dette må være et alvorlig tankekors for alle som ønsker å jobbe for fred. For et virkelig fredsarbeid betyr å plante knyttneven like kontant i Gorbatsjovs som Reagans tryne.

Myter om Norge.

«Det finnes mange grunner til å gjenopplive utopien om den langsomme revolusjonen. Sovjet og Øst-statene har for lenge siden mistet enhver ideologisk eller politisk appell. Kina fungerer ikke lenger som verdens største Rockacktest for søkende velstandseuropeisk ungdom på jakt etter ståsted, den tilstrømmende romantisme rundt hver ny revolusjon i et u-land er avsluttet. Vesteuropeisk intellektuelle trekkes mot apatien, elsk-deg-selv og mot uklart høyregrums, eller, som vi også ser tendenser til, blir slått av den konkrete virkelighet, som forteller at den langsomme revolusjonen har kommet lengst tross alt. De sosialdemokratiske samfunn har matrielt som demokratisk nådd lengst i sin utvikling. De burde dermed også være et historisk utgangspunkt for videre utvikling.»

I denne artikkelserien skal jeg ta for meg endel sosialdemokratiske myter, og sitatet over, hentet fra Ivar Frønes og Ted Hanisch artikkel «Den langsomme revolusjonen» fra boka «Uten reformer stopper Norge», kan stå som utgangspunkt.

MI-bevegelsen i Norge er nødt til å forholde seg til dette synet. Hvorfor har sosialdemokratiet overlevd, hvorfor gjør ikke den velstående arbeiderklassen i Vesten revolusjon? I dette perspektivet er sosialdemokratenes tegning av Norge avgjørende å forstå, skal vi klare å avsløre dem.

Myte nummer 1 Norge er ikke av denne verden.

Dere synes kanskje dette høres rart ut. Men når vi snakker om sulten og nøden i verden vil dere straks oppdage at i denne sammenhengen har Norge ingen innflytelse. Det samme kan sies om boikott av Sør-Afrika. Da hevdes det fra herskernes hold at en boikott fra Norges side har ingen betydning. Men det er bare det at norske ledere forsyner Sør-Afrika med olje under falskt flagg. Reder Bergersen antas å være den største enkelteskportøren av olje til Sør-Afrika. Norge driver heller ikke med utbytting av land i den tredje verden. Vi gir faktisk 1 prosent av BNP i u-hjelp i året. Dessuten viser nordmenn gang på gang at de er villige til å grave dypt i lommene når den årlige innsamlingsaksjonen er igang.

Det er bare imperialistland som USA som driver økonomisk utbytting i den tredje verden. Dette sies ofte, av Gud og hvermann.

U-hjelp?

Vi skal ta et ferskt eksempel: Før sommeren skulle Bruslettens bistandsdepartement legge fram sin u-hjelpsinnstilling. I tillegg til dette lå det inne et konkret forslag fra Venstre om å bevilge 1 mrd. kroner til de tørkkerammede i Etiopia. Ja, nå er det sånn at velgjørerne i Norge lenge har hatt et prinsipp for humanitær bistand til den tredje verden. Det skal være rein hjelp

direkte til de som er ramma.

Hva gjør så det sosialdemokratiske Norge på stortinget? Først så stemmer de ned det konkrete forslaget fra Venstre om å bevilge 1 mrd., deretter bestemmer de at bistandsmeldinga ikke kan behandles. Den er for omfattende, og dessuten vil de ha ferie. Men et punkt må behandles: De tar ut kapittelet om norsk næringslivsstøtte til nyetableringer i den tredje verden. De bevilger 40 millioner til dette imperialistiske formål.

Her spiller sosialdemokratiet på åpen rasisme og uvitenhet om virkeligheten. F.eks. vil sikkert mange si seg enig i at bare nødhjelp til sulteofrene ikke er nok. Og at det er viktig å finne ut hvordan sulten skal avskaffes på lang sikt. Men dette legitimerer ikke å ikke gi hjelp nå! Og iallefall ikke å gi 40 prosent av pengene i støtte til norske kapitalister som vil utbytte de fattige landene ytterligere.

Sjøl etter at denne saka er avslørt, sjøl etter at norske redere innsats for Sør-Afrika er avslørt, har ikke Norge blitt endel av verden. Vi lever helt på sida av det som skjer, oppe i det kalde nord.

Imperialisme eller NØV?

Arbeiderpartiet og AUF går virkelig offensivt ut og forsvarer økt norsk imperialisme. Det er noe nytt. For at den norske kapitalismen skal yngle skik-

kelig er kapitalistene avhengige av større profitt. *Internasjonalisering* kaller de det, økt kapitaleksport. Vekstprogrammet til DNA foreslår et eget oljefond som skal «sikre norske eierinteresser i utenlandsk næringsliv, kompetanse og deltakelse i internasjonale teknologiprojekter».

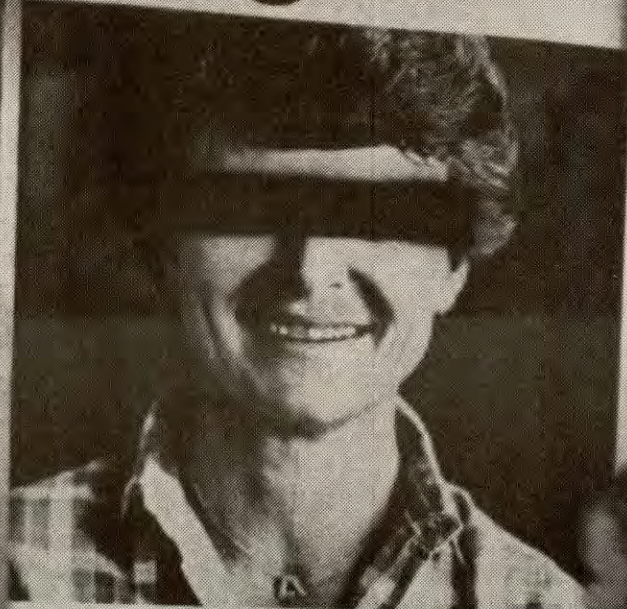
Samtidig kan Arbeiderpartiet beholde sin radikale profil gjennom å hylle ideen om en ny verdensordning (NØV). Hele tankegangen til sosialdemokratiet bygger på at vi ikke er en del av et imperialistisk verdenssystem. Og det er sjølsagt helt feil.

2 eksempler.

1. Våre oljemilliarder, nå som valuta-reserver brukes idag til to ting. En del brukes til lån til fattige tredje verdensland. Det er det internasjonale pengefondet som organiserer viderekjøp. Og låna er sjølsagt på knallharde premisser. Det kreves at matvaresubsidier fjernes, at lønnsstopp innføres med tak på 15 kroner dagen. Låna brukes bare til å betale renter på gam-

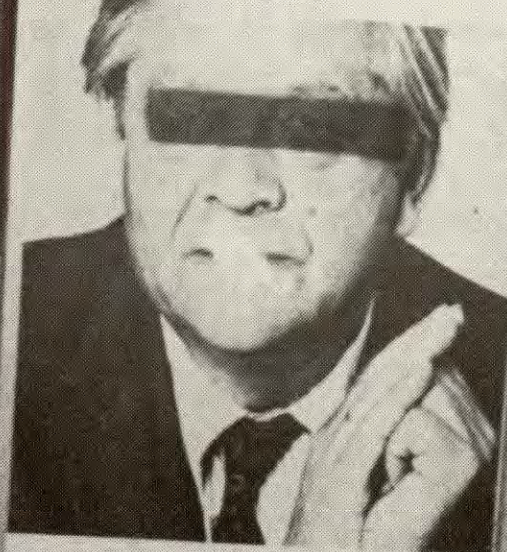
Valget.

om valget - svart på hvitt - les

Arbeiderbladet

Fred.

om sikkerhetspolitikk - svart på hvitt - les

Arbeiderbladet

Rute 80 starter i dette nummeret en artikkelserie om sosialdemokratiet, skrevet av lederen i Rød Ungdom Ann Helen Skaug.

le låns renter. Helt direkte bidrar dermed Norge til å holde tredje verden nede i kunstig underutvikling. Den andre delen av penga er brukt til å kjøpe amerikanske statsobligasjoner som Reagan selger for å finansiere sin stjernekrig. Og er ikke den imperialistiske krigen en krig som rammer den fattige delen av verden?

2. Hvordan skulle Norge klare å styrke sin konkurranseevne gjennom internasjonalisering og kapitaleksport uten å ramme den tredje verden? Det er ikke mulig. Oljen er det andre eksemplet. OPEC sliter beinhardt for å holde prisene på olja oppe. En viktig strategi for det internasjonale borgerskapet er nemlig å holde råvareprisene nede. Og hvis Norge fortsetter som nå, ved å presse OPEC gjennom å true med å senke prisen på Nordsjøolje, kan sjølsagt OPEC sprekke. Så kan Saudi-Arabia øke sin produksjon, og dermed

kan prisene rase nedover. Dette får enorme konsekvenser for fattige oljeeksporterende uland. Den største og mektigste tredje verden-organisasjonen kan sprenge i filler. Norge er et imperialistisk land.

Myte nummer 2. Arbeiderpartiet har skapt velferds-Norge.

Enhver politisk bevegelse i Norge kan ikke komme utenom Det Kgl. Norske Arbeiderparti. Det er rett og slett ikke til å komme fra at Arbeiderpartiet har dominert norsk politikk fra før krigen og helt fram til idag. Partiet har mer eller mindre hatt regjeringmakta sammenhengende fra før krigen og helt frem til forrige stortingsvalg. Arbeiderpartiet har dominert LO, samt at partiet fremdeles er Norges største. Dette fører sjølsagt til at Arbeiderpartiets innflytelse på arbeidsliv, næringsliv, statsadministrasjon, skole, kultur, idrett, media osv. er STOR!

Men i kjølevannet av denne dominansen har de bygd seg opp en status som Norges velgjørere. Mange oppfatter historia sånn at vi ikke hadde

hatt det så bra i Norge hvis det ikke hadde vært for sosialdemokratiet.

DNA: Best for herskerne.

Men saken er den at borgerskapet i Norge satsa på Arbeiderpartiet! For borgerskapet i stort sett alle land i Vest-Europa så at Keynes økonomiske teorier, kobla med sosialdemokratiets grep om arbeiderklassen var den konstellasjonen som tjente dem best. For det var vekst i økonomien. Borgerskapet så seg tjent med en velfødd arbeiderklasse. Det var sosialdemokratiets fettsmøring av arbeiderklassen i Norge som gjorde at maskineriet til nå har fungert så smertefritt.

Vi synes det er skrytete og arrogant å tillegge seg sjøl æra for arbeidsfolks slit i 30 år. Alt det som Norges velsstand bygger på, ensidige industristeder med kraftkrevende fabrikker knytta til naturressursene, skal det samme Arbeiderpartiet nå ødelegge. Dem framstiller det omtrent som at Gerhardsen sjøl sto å spadde i jorda.

Betyr vekst alltid velferd?

Hvordan skal vi da forklare veksten og velferden i Norge helt fram til idag.

Jeg tror ikke det knytter seg eksplisitt til Arbeiderpartiet. Men det er klart at det var Arbeiderpartiet som hadde den største muligheten til å gjennomføre et program som betydde samforståelse med borgerskapet over hele linja.

Vekst og velferd knytter seg først og fremst til utviklinga av økonomien, ikke til et bestemt parti. Høyre kunne i og for seg «skapt» det samme velfreds-Norge, dog med større ustabilitet og åpnere klassekonflikt. Men vekst hadde det sikkert allikevel blitt.

Vekst nå — nød i morra.

Idag er situasjonen totalt forandra. Idag er det økonomisk krise og ikke det samme grunnlaget i økonomien for velferd. Det finnes i realiteten ingen garanti for ny velferd etter ny vekst i økonomien. Kanskje det tvert motsatte. For den nye veksten krever så totale omlegginger at det vil dreie seg om å sette kniven på strupen på halve befolkninga - minst!

Det samme velferds-Norge som Arbeiderpartiet mener å ha skapt er det samme Arbeiderpartiet i ferd med å nedlegge. Slå det fast, med et klart språk, så ofte det overhodet er mulig. La DNA få svar på tiltale!

Som den observante leser vil merke, er dette ikke et bilde fra Rød Ungdoms sommerleir i 1985, men fra tilsvarende i 1983. Det er sånne triks man må ty til når filmen kommer svart tilbake fra fotografen.

Det er en lummer augustkveld på Jel-øya. Kippenes Kafe er tettepakka av revolusjonær ungdom. Høyt oppe på veggen henger en håndtegnet plakat med gevær, slegge og penn samt slagordet «Ingen frihet uten kamp». Bakerst på podiet som er bygget av finerplater og tomkasser fra Moss Bryggeri, henger et spraymalt banner: «RØD UNGDOMS SOMMERLEIR 1985».

Konfrontasjon!

Av KNU T NÆRUM

Foran sitter Claus Jervell og Anne Katrine Fuglem fra Rød Ungdom, og Geir Axelsen og Bjørne Grimsrud fra AUF. Talerstolen står ytterst til høyre og lokker til innlegg fra salen. Lokker og skremmer? Dette var et konfrontasjonsmøte. I kveld skulle sosialdemokratenes blod flyte. I overført betydning, så klart. Leirledelsen hadde riktignok oppfordra til sporty oppførsel mot AUferne som hadde drista seg inn i løvens hule. Men hvordan gikk det?

Anne Kathrine åpna i frisk stil. Hun hadde fått ti minutter til rådighet, og brukte dem til å fortelle at AUF ikke har noe skikkelig svar til folk i Norge når det gjelder å løse krisene i vår tid. At sosialdemokratiet spiller på kapitalismens premisser, og at det er feil å tro at kapitalismen kan forvaltes til folks beste.

Ettersom AUF var i mindretall, ble de tilgodesett med tyve minutter til innledning. Grimsrud hadde ikke latt seg knekke av Ankas angrep. Demokrati er sosialismens bærende ide, sa han. Demokratiet må gjelde alle — hele tiden. Dette er uforenlig med proletarietets diktatur og demokratisk sentralisme.

Grimsrud oppfatta tydeligvis demokratisk sentralisme som en styreform der et «kommunistisk» herskerparti har all makt. Altså det stikk motsatte av Rød Ungdoms politikk. Dermed var grunnen lagt for at en kunne ha brukt resten av kvelden på

å prate forbi hverandre. Riktig så galt gikk det ikke.

Femten folk tegna seg til innlegg etter innledningene. Etter røykepausen kom de fra salen, en etter en, og kjørte hardt ut med fakta og spørsmål: Legger ikke de nye programmene til AUF og DNA opp til norsk imperialism? Var det ikke ettergivenhetspolitikk å dra på ungdomsfestivalen i Moskva? Arbeidsstyrte bedrifter er ingen løsning under kapitalismen. Du kan jo ikke streike mot deg sjøl? - og så videre.

Størst uenighet sto det på spørsmålet om folket har makt i Norge i dag. Ellers var alle enig om at sosialisme er en god ting, selv om man tydeligvis la helt fokrskjellige betydninger i ordet. Axelsen hevdet at sosialisme er noe en kan innføre i små doser, forutsett at Arbeiderpartiet sitter med regjeringa. RUerne påsto at sosialisme bare kan komme som følge av en revolusjon. Axelsen kunne ikke forestille seg noe sånnt. Folk har det godt her i landet, sa han, og regnet visst ikke med at det skulle bli så fryktelig mye verre. Men i så fall, sa Axelsen, i så fall ville Gro Harlem Brundtland være like revolusjonær som noen. Da lo salen.

AUferne samla opp spørsmål for å svare på dem etter hvert. Det var nok en brist ved møteopplegget, for det gav dem en sjanse til å sjalte ut de tøffeste spørsmålene. Likevel var de på tynn is flere ganger, og Grimsrud braste til og med rett gjennom isen da han ville bevise RUernes udemo-

– Nyttig å møte AUfere, mente Hanne.

kratiske innstilling med det at han hadde hørt en RUer lage dødssliste på en fest. Langt under beltestedet, men etter møtet var alle gode venner.

Rute 80 slo av en prat med AUferne. Hva er det Rød Ungdom har som ikke AUF har, spurte vi?

– Disiplin, svarte Grimsrud. Dere stiller krav til medlemmene deres. Men det utelukker en del av de folka dere gjerne vil nå.

– Lav oppslutning, sa Axelsen.

– En del koselige mennesker, innrømmet Grimsrud. Men de er så harde!

På spørsmål om hva der syntes om møtet, sa Grimsrud at RU hadde mange innmari flinke debattanter, og at disse ikke var så ideologisk innstilte, men gikk rett på enkeltsaker: – Det hadde vi ikke venta.

– Det som var bra med AUferne var at de kunne sno seg, sa Åge. De satte opp kunstige motsigelser og la det fram som svar på våre spørsmål.

Hva kan vi lære av dette møtet?

– Det vi har lært er at sosialdemokratiet er vår hovedfiende. LDet er de som virkelig dekker over hovedmotsigelsene i samfunnet. Noen i RU vil ha Fremskrittspartiet til å være hovedfienden. Men de sier jo rett ut for noen drittsekker de er.

Vi spurte Hanne om det har noe for seg å møte AUfere på denne måten.

– Det er godt å få prøvet våre synspunkter mot de. Da kan vi se hvilken taktikk de legger seg på når de skal forsvare sine saker mot oss. Det er nyttig å få klart for seg hvordan vi må ordlegge oss når vi møter folk som de.

LIVE AID ?
EN NATTS ROCK ER IKKE NOK !

Det er forjævlig!

DET ER FOR JÆVLIG!

Rop det skrik det, bli forbanna, få det ut, hvis du ennå bærer i deg et fnugg av medmenneskelighet. For mens du har lest disse orda, mens du har brukt 10 sekunder på å lese 29 ord, har 8 mennesker dødd av sult på denne kloden som noen ynder å kalle Moder Jord. Og vit, at om du pantsetter og selger alt du eier, og setter pengene inn på «Live Aid» postgiro 41, så er det fortsatt sånn at den bunnløse sulten i Afrika viser den sanne sida av et økonomisk verdenssystem hvor et kilo korn er et mektig våpen i handa på de rike, et våpen de som eier og disponerer de verdiene som skapes i verden, kaldt og kalkulerende kan bruke for å øke sin rikdom. Eller som den tidligere amerikanske jordbruksminister Earl Butz presist uttrykker det: «Mat er et våpen. Det er et av de viktigste våpen i USA's forhandlingsarsenal». Mat er makt. Mat er politikk. Mat er et spørsmål om hvordan verden blir styrt, og hva som må til for å bryte de lenkene som gjør at «Live Aid» - sjøl om det bærer i seg kimen til noe mer - bare blir krusning på overflata.

LIVE AID

En natts rock er ikke nok!

Jeg oppdaga det noen dager etter at satelittene hadde kringkasta den gigantiske «Live Aid»-konserten ut over alle kontinenter. Bob Geldof pryda fortsatt avisenes forsider, og utafor Victoria Cafe i Oslo hadde noen jenter slått opp et bord hvor de solgte kaker til inntekt for de sulteramma i Afrika.

Jeg oppdaga det da jeg tok bussen til arbeid, Rute 21 fra Skillebekk til Helsfyr, like etter at bussen hadde kommet ut Josefinesgate og svingt ned forbi Bislet Stadion, der sto det, spraya på veggen, ei lang rekke med ord. (Jeg ser for meg den som sprayer det, i mørket en sein kveld, kikende nervøst over skuldra: Blir jeg ferdig med dette før purken oppdager meg?)

Jeg oppdaga det da, det slagordet som trengtes akkurat i den stunden, for å gi bildet det riktige navnet, mens en hel nasjon kollektivt hylla sin egen giverglede. Med trassig sprayskrift sto det, blått på bleikgul murbunn, umulig å ikke få øye på for alle forbipasserende, LIVE AID: EN NATTS ROCK ER IKKE NOK. NY ØKONOMISK VERDENSORDNING NÅ! Den som spraya det slagordet er fortsatt min helt.

For hungerkatastrofen i Afrika, eller sulten i de andre fattige 3. verdenland i Asia og Latin-Amerika, har ikke sin årsak i overbefolkning, uforklarlige tilfeldigheter, eller Onde Menns vilje.

Heller ikke uforstand. De som sitter med makt veit så altfor godt.

At 24 millioner mennesker hvert år dør av sult eller sykdommer forårsaka av sult, er den helt naturlige følge av verdenskapitalismens - imperialismens - logikk: Produksjon for profitt, ikke for menneskenes behov.

Så enkelt er det.

For ikke lenge sia kunne avisene melde om at det er et voksende problem for EF-landa at de har noen millioner tonn korn som de ikke veit hvor de skal gjøre av. Som om ikke det skulle være nok, har overskuddslagre av frukt, grønnsaker og andre landbruksprodukter lenge skapt hodebry for økonomer og ministre. Måten dette problemet møtes på, er - enkelt og greit - å dumpe store mengder av mat på søppelfyllinga.

I 1981 reduserte det amerikanske kornbyrået USA's hveteareal med 15 prosent. Bønder fikk subsidier for å la være å dyrke jorda.

Tonnevis med mat hives, bøndene får ikke lov til å utnytte produksjonskapasiteten sin fullt ut. Hvordan kan dette skje i en verden hvor 800 millioner mennesker blir regna for å leve på sultegrensa?

Matproduksjon er big business. Verdens største matvareprodusent, Unilever,

Mat er makt. Det er i selve verket hva vi behøver som maktmiddel.

Hubert Humphrey, amerikansk senator

Fremskrittspartiet anser planene om en ny økonomisk verdensordning som et forsøk på å innføre en sosialistisk plan-økonomi på verdensbasis. Prinsippet om NØV avvises derfor.

Fremskrittspartiets program 1981-85

har med sine 383.000 ansatte ei årssomsetning (1978) på 18,4 milliarder dollar - forøvrig større enn verdien av den samla produksjonen i Irland i 1979. Og mat er en vare som, i likhet med alle andre varer, skal selges på et marked. Men produksjonen må være tilpassa det markedet klarer å ta unna - markedets kjøpekraft - hvis det ikke skal bli overproduksjon. For blir det overproduksjon i forhold til markedet, synker prisene, og hvis prisene synker, blir fortjenesten mindre. Derfor stiller det seg sånn, kaldt og kynisk: En lutfattig, radmager 7-åring i et av Afrikas tørkeramma områder representerer ingen kjøpekraft, og får derfor ikke et gram av EF-landas kornberg, sjøl om kroppen hennes skriker etter næring. De 35 millioner hundene og 30 millioner kattene som i 1974 ble regna som 23 prosent av USA's forbrukere, derimot, representerer kjøpekraft. I 1974 spiste de ferdigmat for mer enn 2 milliarder dollar. Det var like mye som de 370 millioner innbyggerne i Egypt brukte.

Aldri har verdens matvareproduksjon vært så stor som den er i dag. På de siste tiåra har verdens jordbruksproduksjon vokst med ei takt som har vært det dobbelte av i tidligere perioder. Men for de som fra sine direksjonsrom forvalter kapitalen, er det et problem at menneskene har utvikla sine evner til å dyrke jorda så langt at det i dag er fullt mulig å fø hele jordas befolkning. Skal prisene, og dermed fortjenesten, holdes oppe, er det nødvendig med «prisregulerende tiltak» som justerer produksjonen i forhold til markedet. Derfor blir det nødvendig - og logisk - å dumpe mat, så lenge produksjonen skjer på grunnlag av kapitalisme,

med profitt som det eneste mål.

MAT = MAKT

Kolonimaktenes brutale herjinger og den moderne, utvikla imperialismen, har gjort at de fattige landa i den 3. verden har blitt holdt nede i kunstig underutvikling. De fattige har blitt avhengig av de rike, som tviholder på å opprettholde dette avhengighetsforholdet. Og mat er et effektivt maktmiddel.

Et eksempel:

Da de oljeeksporterende landa i OPEC først på 70-tallet heva oljeprisene, møtte de hard motstand fra de rike landa som til da hadde fått den til underpris. Det fikk den ledende amerikanske politikeren Henry Kissinger til å foreslå at de rike landa skulle bruke sin kontroll over verdens matvareressurser til å legge press på landa i den 3. verden, sånn at de igjen skulle presse OPEC til å senke oljeprisene.

Mens de rike, industrialiserte landa står for 70 prosent av verdens kornproduksjon, blir 30 prosent produsert i den 3. verden. 70 prosent av jordas befolkning bor i den 3. verden, 30 prosent i de rike landa.

Den amerikanske senatoren Hubert Humphrey, oppsummerte forholdet på denne måten:

«Det blir sagt at flere blir avhengig av oss på grunn av maten. For meg er det gode nyheter. Hvis folk trenger vår støtte vil de samarbeide med oss, og da er avhengigheten av matvarer fantastisk, for før folk kan gjøre noe som helst annet må de spise.»

I Afrika er nå 35 millioner mennesker ramma av tørkekatastrofen. Over en million mennesker har dødd av sult i Etiopia. Kunne denne katastrofen vært unngått?

Tørken har også sammenheng med hvem som sitter med den økonomiske makta. Hvert år øker verdens ørkener med et område like stort som Danmark. Ørkenspredninga henger nøye sammen med internasjonale selskapers rovdrift på verdens skoger. Hvis utviklinga fortsetter i samme tempo som nå, vil 40 prosent av de fattige landas skogområder være forsvunnet innen år 2000. Når skogene hogges ned, synker grunnvannstanden, og tidligere fruktbart land blir til gold ørken.

I 1972 forutså den franske vitenskapsmannen Gabriel Boudet at Afrika ville bli ramma av tørkekatastrofe. Han sammenholdt data over nedbør, jorderosjon og ørkenspredning. Men ingenting blei gjort for å hindre det man visste ville komme. Det er lite penger å tjene på å berge fattige mennesker fra Afrika fra tørke og sultedøden.

«Sulten i Etiopia er ingen naturkatastrofe. Den kunne vært unngått. Men den passer vel inn i de styrendes planer. Mennesker som dør av sult kan ikke gjøre opprør.»

Sven Øste, Afrika-journalist i Dagens Nyheter.

Samtidig finnes det svære områder ubrukt jord i den 3. verden, spesielt i Afrika og Latin-Amerika. Den 3. verden brukte i 1982 820 millioner hektar land til jordbruk. Områder tilsvarende omtrent det dobbelte ligger uutnytt. Fordi det ikke er

profitabelt nok for imperialismen.

NY ØKONOMISK VERDENSORDNING

På 70-tallet var ideen om en ny økonomisk verdensordning i vinden. Temaet ble tatt opp på store FN-konferanser, og det ble utarbeida omfattende planer for hvordan verdens rikdom skulle fordeles jevnere, bl. a. ved å motvirke synkende råvarepriser.

Da FN's internasjonale ernæringstiår ble innleda i 1974, ble 400 millioner mennesker regna for å leve på sultegrensa. Det ble da høgtidlig erklært at innen tiåret var over, skulle ingen lenger sulte.

I dag - 11 år etter - er dette tallet dobla.

Og visjonen om ei ny økonomisk verdensordning synes lenger vekk enn noen sinne. Fortsatt er det sånn at omlag 200 flernasjonale selskaper i virkeligheten kontrollerer økonomien til landa i den 3. verden. I følge FN-eksperten Fredrik Clairmonte hadde disse selskapene i 1982 salgsinntekter på 3046 milliarder dollar, noe som tilsvarer en tredel av det samla brutto nasjonalproduktet i hele verden.

Månedsmagasinet til Bankok Bank beskriver disse 200 selskapene som «fryktede giganter som holder den 3. verden i sitt faste grep». For disse selskapene betyr «fast grep» en ting: Å dirigere utviklinga for å suge ut mest mulig ressurser og få størst mulig fortjeneste.

For den 3. verdens folk betyr det stadig dypere fattigdom, sultedød for millioner av mennesker.

Men aldri før har behovet for en ny måte å organisere verdensøkonomien på vært større. For vår tids mest raffinerte Holocaust foregår i dag: De 2750 menneskene som hver time i døgnet bukker under i en pinefull sultedød.

Ei ny økonomisk verdensordning forutsetter en ting: Et brudd med et imperialistisk verdenssystem som i dag knuger den 3. verden og holder de fattige landa nede i kunstig underutvikling.

Hva betyr det for deg og meg?

Live Aid var fantastisk, og er et pusterom for de som får hjelp. Og fornuftige utviklingsprosjekter kan bygge grunnlag for liv på lenger sikt.

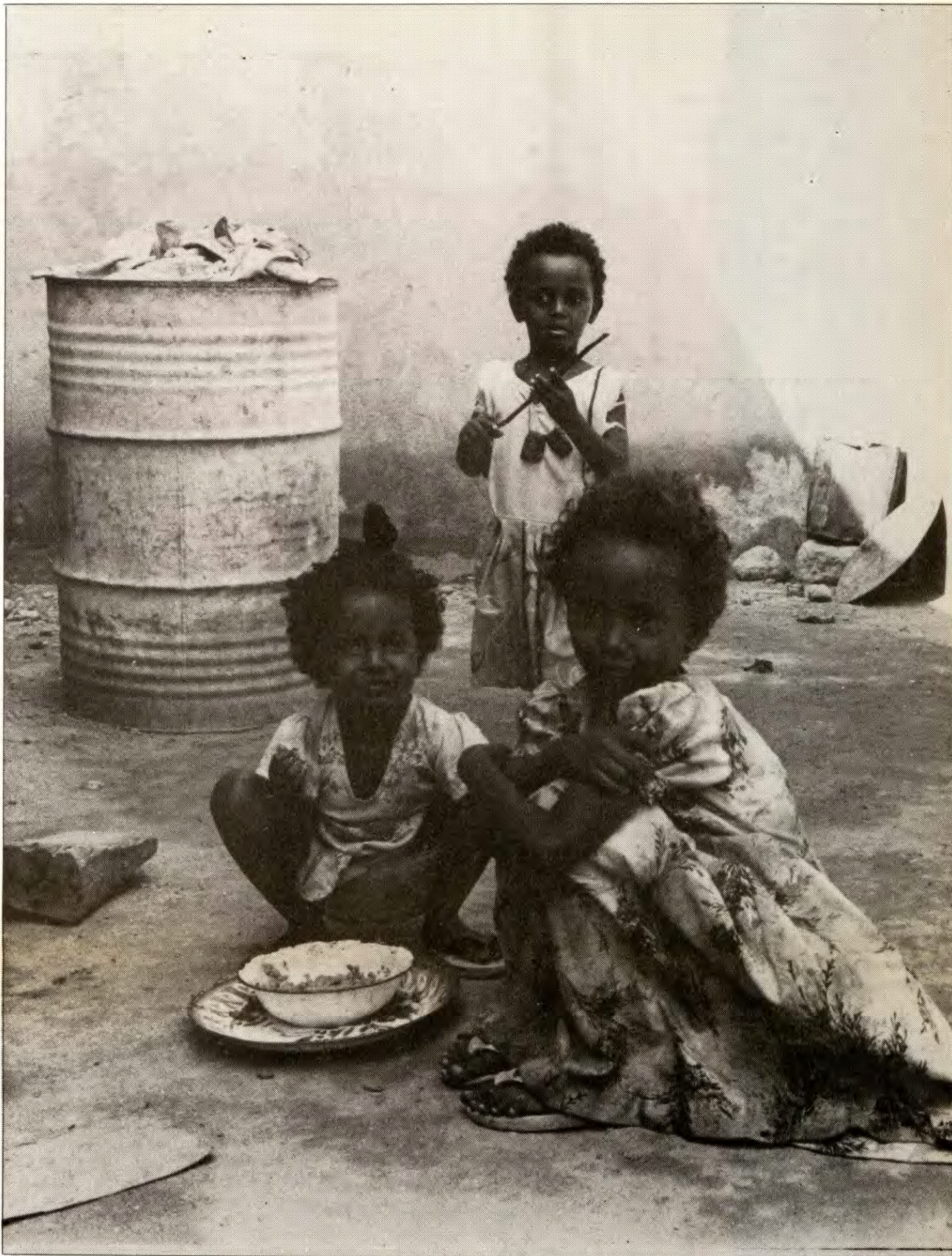
Men dette er ikke nok.

For det første, vi må støtte frigjøringskampene i den 3. verden, støtte de undertrykte millionmassenes rett til nasjonal og sosial revolusjon.

For det andre, vi må kjempe for at det landet vi sjøl bor i bryter med imperialismen.

Det betyr å kjempe for revolusjon og sosialisme i Norge.

Av LEIF STEINHOLT

Mat er et våpen - også for det såkalt «kommunistiske» regimet i Etiopia. Militærdiktaturet til Mengistu Haile Mariam okkuperer Eritrea og Tigray, områder som er hardt ramme av tørke og sult. Men det etiopiske regimet nekter hjelpeforsyninger å komme inn i de områdene som kontrolleres av frigjøringsbevegelsene EPLF og TPLF. Samtidig før Etiopia en hær på 300 000 mann.

Mat som våpen i Etiopia

Av LEIF STEINHOLT

Live Aid gjorde situasjonen i Etiopia klar for en hel verden: Over en million mennesker har lidd sultedøden, 9 millioner ramme av tørke og sult.

Det færre veit, er at militærjuntaen i Addis Abeba fører en brutal krig mot frigjøringsbevegelsene i provinsene Eritrea og Tigray, og utøver et steinhardt diktatur mot si egen befolkning.

Krig mot frigjøringsbevegelser

Nødhjelpa til Etiopia viser hvordan hjelp gitt på et reit humanitært grunnlag, blir en del av et politisk spill, og kan bli et våpen i de hers-

kendes hender. Mens ei rekke nødhjelpsorganisasjoner sender mat og medisiner til Etiopia, slår det etiopiske regimet hardt ned på all opposisjon, og fører en krig mot frigjøringsbevegelsene EPLF og TPLF som det er anslått koster tilsvarende ett tusen tonn korn pr. dag. Det har også blitt avdekket at nødhjelp som har blitt gitt beregna på de som er ramme av sulten, har blitt brukt av den etiopiske hæren.

Tjener på nødhjelp

Samtidig tjener regimet i Etiopia store summer på nødhjelpa. Havneavgifta som er blant de største i Afrika — 12,60 dollar pr. tonn — inn-

hentes i hard valuta. Dette har europeiske diplomater regna ut vil gi de etiopiske maktbaberne en inntekt på ca. 20 millioner dollar i år. Penger som er en direkte følge av nødhjelpa — og som de kan bruke til å befeste sin egen makt, og til å slå ned frigjøringskampen.

Og i bakgrunnen står Sovjet, som det etiopiske regimens beste garantist.

Det er riktig og nødvendig at det blir sendt nødhjelp til Etiopia. Men samtidig må det legges press på de etiopiske myndighetene, sånn at hjelpa kommer fram til de sulteramma i Eritrea og Tigray.

Norge: En liten ulv som vil bli større

Den norske staten har i dag 100 milliarder i valutareserver. Disse 100 milliardene sikler norske kapitalister etter. De ser for seg et Norge som kan delta i gildet på verdensmarkedet i større målestokk. Stikkord: Internasjonalisering av norsk næringsliv, økte norske etableringer i utlandet.

Eller sagt på en anna måte: Styrka norsk imperialism, som i større grad kan utnytte billig utenlandsk arbeidskraft.

Disse planene er både Høyre og Arbeiderpartiet solide støttespillere for. I Arbeiderpartiets program «Ny vekst for Norge» foreslås det et statlig oljefond som bl.a.

skal sponse norske etableringer i utlandet. Og Høyres program tar til orde for at «ordningen for å stimulere næringslivet i utviklingslandet må utvides».

Rød Ungdom går imot disse planene. I stedet støtter vi Rød Valgallianses forslag om å bruke 35 milliarder av valutareservene til å støtte frigjøringsbevegelsene i Sør-Afrika, i Eritrea og Tigray, som slåss mot juntaen i Etiopia, til motstandskampen i Afghanistan, til utviklingshjelp til Nicaragua, og for å hjelpe Afrikas sultende befolkning. 13,5 mill. kr. - under 15 prosent av de norske valutareservene - vil være nok til å berge de hungersramma i Afrika fram til neste innhøsting.

3 av 4 ungdommer lever i den tredje verden. Flere ungdomsorganisasjoner her til lands ønsket at det internasjonale ungdomsåret skulle preges av solidaritet med ungdommen i denne delen av verden. På den bakgrunnen søkte 44 ungdomsorganisasjoner med tilsammen 700 000 medlemmer om å få arrangere TV-innsamlinga høsten 85.

Prosjektet ble innvilget og Ungdomskampanja 85 oppsto. Ungdomskampanja 85 har godkjent prosjekter for tilsammen 73 millioner kroner. Prosjektene er fordelt på mange land, flest i Afrika, men også endel i Latin Amerika og Asia. Omlag halvparten av de innsamlede midlene vil gå til utdanningsprosjekt. Mange av prosjektene har tilknytning til matvareproduksjon i form av jordbruksopplæring og støtte til utvikling av jordbruket. Disse jordbruksprosjektene inngår ofte i større utviklingsprogram som også omfatter helseopplysning og grunnleggende undervisning i lesing og skriving. Rød Ungdom deltar i Ungdomskampanja med et prosjekt i Afghanistan. Prosjektet skal finansiere en førstehjelpsklinikk og opplæring av afghanske helsepersonell.

Ungdomskampanja har som målsetting å bli mer enn et skippertak, det er viktig å gjøre det til noe mer enn en innsamlingsaksjon. Informasjon om situasjonen for utviklingslandene er en sentral oppgave, andre mål er å engasjere norsk ungdom i praktisk solidaritetsarbeid og gjennomføre en vellykket innsamling. Som en følge av dette har ungdomskampanja tatt opp politiske spørsmål som norsk handel med u-landene, forholdet til Nicaragua og boikott av Sør-Afrika. Vil du ta din del av ansvaret for at vi som unge dag får oppleve en framtid, enten vi lever i Norge, Afghanistan, Namibia eller Nicaragua? Slutt opp om Ungdomskampanja.

**Rød
Ungdoms
innsamlings
prosjekt i
Ungdoms
kampanja**

Helseteam til AFGHANISTAN

Av MERETE JÅSUND

Napalm, giftgass, splintbomber og «dumdum-prosjektiler». Våpen som tildels er forbudt ifølge Genevekonvensjonen, er afghanernes daglige møte med den sovjetiske okkupasjonsmakta. Etter nesten 6 års krig i Afghanistan er millioner drept eller flyktet. Sovjet trapper stadig opp krigføringa.

Situasjonen for den afghanske befolkninga er på alle måter prekær,

den sovjetiske krigføringa mangler sidestykke i historia. Afghanistan-komiteens helseteam som nettopp har besøkt Afghanistan har levert en tilstandsrapport som er sjokkerende lesning.

Umenneskelige våpen

Russerne benytter stadig mer umenneskelige våpen for å knuse motstandsbevegelsen og den sivile befolkninga. Regelrette massakre av hele landsbyer og bomber kamouflert som leketøy eller sommerfugler ol. er metoder man har visst russerne har benyttet. Av nyere dato er dokumentasjonen om at giftgass og napalm er

blitt tatt i bruk. Napalmens virkninger skulle være velkjent fra Vietnamkrigens dager, idag behandler de få afghanske legene som finnes noen av offerne. Mojahedins med dype kratere av brannår. Giftgassen gir andre virkninger. Blindhet, pustevanskeligheter, hudkløe, blemmer, diare, brekninger og lammelse. Enkelte får snøvlete tale, mister hukommelsen og matlysten. I de heldigste tilfellene forsvinner symptomene etter noen dager, i de kraftigste tilfellene har symptomene vart i over ett år.

Utsulting

Russernes taktikk er å sulte afghanerne

ihjel. Hungersnøden er nå et faktum på landsbygda, der avlingene systematisk blir svidd ned av russiske soldater. Napalm og fosfor brukes mot plantaser av frukttrær og åkre for å brenne avlingene. Mens afghanerne fikk dekket 80% av ernæringsbehovet før okkupasjonen er tallet nå nede i 50%.

Som en følge av matmangelen og krigføringa er den generelle helsesituasjonen sterkt forverra. Infeksjonssykdommer som meslinger og dysenteri er to og tredoblet og går i perioder som rene epidemier. BARNEDØDLIGHETEN, seignaborter og psykiske lidelser har også økt enormt. Krigshandlingene

ne vanskeliggjør sjølsagt behandlingene, og lege og medisinsmangelen er stor.

Helseteam til Afghanistan

Rød Ungdom deltar med et eget prosjekt i høstens TV innsamling. Prosjektet skal finansiere Afghanistan-komiteens helseteam i Afghanistan. Målsettinga er å skaffe penger til en førstehjelpsklinikk, som i første rekke skal satse på allmen praksis og krigskirurgi. Etterhvert vil man forsøke å gjennomføre vaksinasjoner av befolkningen. Helseteamets rapport taler for seg selv. La ikke russerne være de eneste som «bryr» seg om afghanerne!

Gjest i Ruta

LØP

ned på nærmeste postkon-
tor. Lever slippet, så får
du «Ruta» i postkassa.

- ☐ Jeg vil bli medlem i Rød Ungdom.
- ☐ Send meg fler opplysninger om Rød Ungdom.
- ☐ Dette års abonnement 35,-
- ☐ Støtteabonnement 60,-

Navn:
Adresse:
Postnr:Poststed:
Skole:Alder:

Klipp ut og send inn til Rød Ungdom, Postboks 610, Sentrum, Oslo 1.

Betale sjøl?

«Det er sprøtt hva de har klart å stemple inn i huene på folk. For noen få årsida var det sjølsagt at utdanninga var Statens ansvar. Idag får de det til å høres like naturlig ut, at om folk skal lære seg å snekre, så må de betale hammeren og resten av utstyret sjøl.» Det kom som et sukk fra den andre sida av bordet.

MERETE JÅSUND

Rute 80 traff Randi Saure, leder i Yrkesskoleelevenes og lærlingenes Interesseorganisasjon på YLI-kontoret et par dager før skolestart. Da var det foreløpig stille før stormen, men i disse dager står den 22 år gamle jenta i spissen for den største elevkampen vi har sett på årevis. 160 000 elever i den videregående skolen har varslet betalingsboikott, av alle former for skolepenger.

Skjønne helheten

Om YLIkontoret fremdeles lå sommerstille, var Randi mer preget av at boikotten sto for døra. Før kaffen var servert, var intervjuobjektet i full gang.

– Hver gang jeg snakker om skolepenger, får jeg nye innfallsvinkler. Men de henger sammen. Vi må få folk til å få oversikten, skjønne helheten.

– Rolig nå Randi, skal vi starte med begynnelsen?

– Den hører 70-tallet til. Da fylkesøkonomien ble stram, kom de første formene for skolepenger. På tross av at Lov om videregående opplæring sier at elever i den videregående skolen ikke skal betale skolepenger, innførte fylke etter fylke forskjellige avarter av dette. Først som egenandel på skoleskyssen, og betaling for kopier og papir. Andre steder som uspesifiserte avgifter som gikk direkte til å dekke undervisningskutt

fylkeskassene. På tross av at endel er slått tilbake, er vi idag kommet så langt at elevene i Østfold, feks. betaler avgifter til og med for såpe og dasspapiret på skolen. Randi løfter henda mot hodet og rister det så piggsveisen danser.

– Hva er det viktigste i kampen om skolepenger?

– For det første er det jo et økonomisk spørsmål. Når folk må betale opp imot 15 000 kroner for et skoleår, er målet om lik rett til utdanning fjernere enn noen sinne. Derfor må vi skape en opinion mot dette på skolen, og få elevene til å slåss for sine egne rettigheter, på samme måte som folk slåss for å beholde arbeidsplassene sine. Vi må få elevene til å ta politisk stilling til det som skjer.

Ikke lønn i skoletida

Det er jo endel av en større helhet. Når det gjelder yrkesskolen har jo den de siste åra vært utsatt for nedskjæringer hele veien. Alt for små bevilgninger til maskiner og utstyr, timetallsreduksjoner som fører til lengere læretid osv. Nå har jo til og med Odelstinget vedtatt at lærlinger ikke lenger skal få lønn under skoletida. De påstår at dette vil føre til at bedriftene vil ta inn flere lærlinger. Det er bare tull, sjøl NAF gikk jo imot dette.

– Da YLI og NGS varslet betalingsboikott, førte det til oppstyr i departementet og Bondevik laget kjapt et rundskriv. Hva inneholder det?

– Ikke stort. Kjell Magne uttaler seg ikke om egenandel på skoleskyssen, «fordi det ser ut som om den forsvinner fra høstene av.» For det første er ikke det sant, i Oslo har elevene i flere år betalt hele skyssen sjøl, dvs 2800 kroner i år, og ingenting tyder på at det vil opphøre. Men det viktige er jo at han ikke tar noe prinsipielt standpunkt til det, eller er villig til å gi noen garanti eller et lovforbud. Ellers går KUD nå imot uspesifiserte beløp, de sier at det alltid har vært forbudt. Og det på tross av at vi for et par år siden tapte rettsaken om akkurat dette. De tolker og snur og vrir på paragrafene akkurat som det passer dem.

– Ja det er jo valgkamptid, når dere starter boikotten og alle partier som til daglig vedtar skolepenger i fylkene, er jo mot skolepenger på papiret. Vil dere klare å drive en effektiv boikott når løftene hagler ned over dere?

– Vi må jo ikke la oss lure av løftene, vi kan ikke gi oss før vi får en lovendring. Ellers risikerer vi bare en utsettelse. Det ser vi konkret i Trøndelag nå. Der har de vedtatt å utsette betalingen av papir og kopipenger. Så venter de til bølgen har lagt seg og valget er over... Randi stopper opp et øyeblikk og konsentrerer seg om tobakkspakka. Da røyken er fyrt opp bryter det løs igjen.

– De prøver jo stadig å splitte oss. Flere fylker har uttalt at de ikke vil pålegge skolen å ta avgifter. Men de veit jo at skolene har så elendig økonomi at mange er nødt til å kreve inn avgifter for å få budsjettet til å gå ihop.

På den måten pulveriserer politikerne ansvaret for skolepengene. Samtidig splitter de elevene, fordi kampen da må foregå på hver enkelt skole, det blir vanskelig å samle seg.

Skolepenger

– I hele etterkrigstida var investeringer i skolen endel av politikken for å skape vekst og velstand. De samme tingene kalles inflasjonsskapsende i dag, og politikerne bruker mye tid på å forklare hvorfor den offentlige økonomien ikke kan dekke dette, slike at folk må betale sjøl. Hvorfor kommer nedskjæringer og skolepenger nå?

– Det er jo et ledd i en politikk som både Høyre og DNA står bak. Staten skal spare penger på offentlig sektor, for å investere i omstillinger i industrien og næringslivets utenlandsetableringer. Industrien vi har idag raseres og det er vanlige folk som skal betale. Både i form av økt arbeidsløshet og lokalsamfunn som nedlegges og ved hjelp av egenandeler. Helse, omsorg og utdanning, ingenting er gratis lenger. En blørbetennelse koster deg 200 kroner, et års utdanning 15 000.

Når industrien raseres betyr det også at de ikke får bruk for endel utdanningelenger. Derfor gjør de innholdet i fagutdanninga dårligere og skolegangen dyrere og følgerlig mindre attraktiv. Og linjer som raseres erstattes ikke, akkurat som i industrien.

– Helt siden de første formene for skolepenger ble innført, har det vært motstand og kamper mot dem blant elevene. Hvilke erfaringer har dere skaffet dere foran den landsomfattende boikotten?

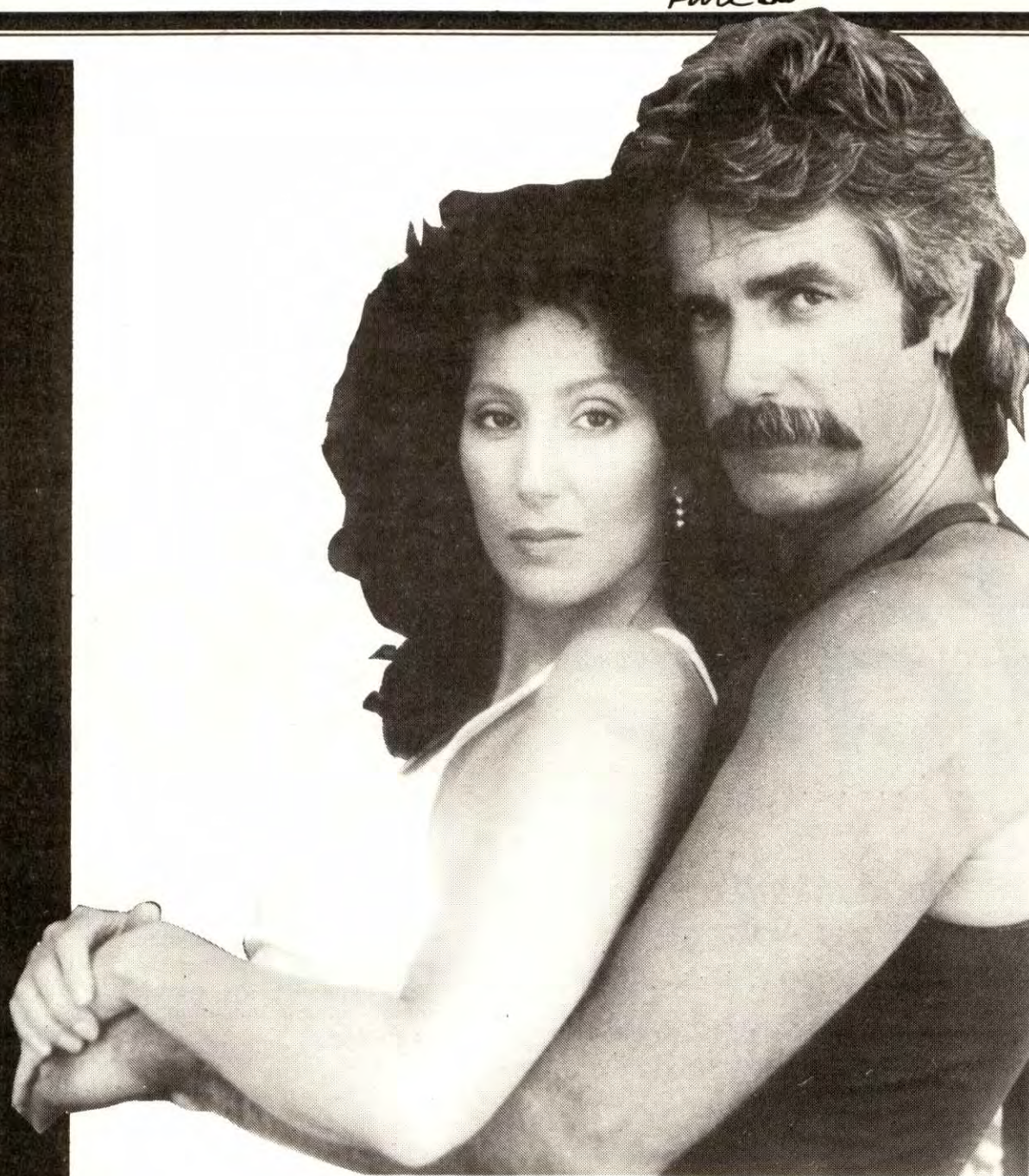
Randi stopper opp et øyeblikk og tenker, så bryter smilet løs og hun slår fast: – Vi vet hvertfall at det nytter. De stedene det har vært stor aktivitet blant elevene har vi klart å slå tilbake. Det viser meg at YLI og NGS må klare å bli virkelige grunnplansorganisasjoner. Vi kan aldri ordne opp, men vi kan gå i spissen og lede. Skolepengeboikotten var sånn, den kom fra grunnplanet og vi ble pressa til å gjøre noe.

Ellers har vi forskjellige erfaringer med forskjellige metoder. Rettsaken var ålreit, vi lærte mye, fikk et bra samarbeid med fagforeninger, bla. mye økonomisk støtte. Det var viktig for å vise at vi fører samme kamp, – for utdanning, yrker og arbeidsplasser. Dessuten fikk vi brakt kampen utafor skoleporten. Men vi tapte jo rettsaken og rettsak i seg sjøl er ikke nok, de bruker paragrafene som det passer dem, så vi må ha bevegelsen bak oss. Det er nok sånn saken vil bli avgjort, i hvert enkelt fylke og på hver skole, YLI har ikke noe serum mot skolepenger, det er grunnplansaktiviteten som avgjør om vi vinner.

Knallharde aksjoner

– Finnes det noen sjansje til å vinne da, det er jo en mektig motstander dere møter?

– Ja, jeg tror vi kan klare det med knallharde aksjoner. Målet må være å få lovfesta et forbud mot kopi og papirpenger, pluss gratis skoleskyss. Vi må ikke nøye oss med garantier, som de kan løpe fra ved neste korsvei. Og det må følges opp med økte bevilgninger til fylkene, så de kan klare det uten at det går utover andre budsjettposter. Det er jævlighet viktig å få slått fast at utdanninga er et statlig ansvar!

Stjernene i «Masken»: Cher og Sam Elliott.

På sida av samfunnet:

MASKEN

«Masken» er beretningen om en kvinne på siden av samfunnet som med sin varme gir sin uvanlige sønn et menneskelig liv. Cher viser at hun er en seriøs skuespiller som er kommet for å bli.

Av SIRI BAASTAD

Chers tolkning av rollen som den unge moren som kjemper for at hennes sønn skal bli behandlet som det han er, nemlig et vanlig menneske, ga henne hederspris som beste kvinnelig skuespiller i Cannes.

Handlingen

Filmen, «Masken», er bygget på en sann historie. Rocky Dennis lider av en uheldelig og sjelden sykdom som gjør at ansiktet hans ligner en grotesk maske. Han kan ikke ta noen form for plastisk operasjon fordi ansiktet bare vokser og vokser. Legene har sagt at han kommer til å dø ung, men hittil har ikke Rocky hatt andre mén enn voldsom hodepine fra tid til annen. Rocky bor sammen med sin unge løsslupne mor som vanker sammen med stedets motorsykkeltjeng.

Dette er mennesker som er utstøtt av samfunnet på grunn av sin ville livsførsel og sin utradisjonelle måte å være på. De godtar Rocky som en av dem, og sammen med disse føler han seg hjemme. Morens kjærlighet og støtte gjennom hele livet har bidratt til at Rocky er både sterkere og mer intelligent enn de fleste andre.

Rocky og moren har imidlertid kjempet en hard kamp for å få ham akseptert som et alminnelig og normalt menneske. På skolen ler de andre av ham første dagen, og ber ham ta av seg den stygge masken. Overlæreren henviser han til en spesialskole. Rocky viser dem alle at han kan ved å få tre hederspriser for de beste resultatene på skolen. Han vinner også de andre elevenes sympati, og han gir de som trenger det støtteundervisning.

Forelskelse

Problemen dukker opp når Rocky begynner å interessere seg for jenter. Utseendet blir med et det aller viktigste. På en sommerleir for blinde møter han Diana, og de to blir glad i hverandre. Hun så ikke ansiktet hans, og kunne derfor «se» andre sider ved denne gutten. Dessverre forstår ikke hennes foreldre dette, og de

gjør alt for at ikke den pene datteren deres skal få møte Rocky igjen. Man får et godt inntrykk av hvor viktig overfladiske ting som utseende egentlig er, og kanskje særlig i det amerikanske samfunnet.

Rusty, moren til Rocky, er opptatt av tre ting: Dop, mannfolk og Rocky. Det er sønnen som er viktigst av disse tre tingene. Han er på et vis den som holder orden på livet deres. Når han krever at moren skal slutte å dope seg hver gang verden går henne i mot, prøver hun å ta seg sammen. Dette er slett ingen likegyldig kvinne, sjøl om hun kan virke sånn på overflaten.

Ingen tåreperse

Peter Bogdanovich er filmens regissør og han har fått til en troverdig film som man ikke kan bli uberørt av. Etter min mening er det likevel ingen typisk amerikansk tåreperse, men derimot en film med spennende og sterke personligheter. Man blir glad i Rocky og den sjarmerende moren hans. Filmen tar opp et tema som de fleste er opptatt av, nemlig det å bli akseptert. Det å falle utenfor samfunnets rammer oppleves som veldig skremmende. Er man annerledes opplever man i hvertfall konformitetskravene på kroppen.

Geni og la

Blanding av virkemidler som gjøgling, sang og bruk av dukker gjør «Berlin, Jerusalem and the Moon» til spennende teater. Stykket gir gode leksjoner i jødernes historie, samtidig som det stiller spørsmål ved blant annet sionisme. Det gis ingen svar, rett og slett fordi problemene som diskuteres er for innfløkte til det.

SIRI BAASTAD

— Religion er et middel til identifisering for mange jøder. Dette har også vært temaet for våre tidligere stykker, sier Corey Fischer, teatrets stifter.

Politisk stykke

— Dette stykket er mer politisk fordi det foregår i vårt århundre. Det tar opp i seg gamle myter, som den med Jakob og engelen, men det foregår hovedsakelig i Berlin i mellomkrigsåra. Personene vi møter er poeten Elsa Lasker-Schuler og filosofen, samfunnskritikeren og forfatteren Walther Benjamin. Kjernen i de problemstillingene de diskuterer er det at de begge har en følelse av å leve i eksil, slik alle jøder har hatt gjennom historien. Elsa mener løsningen ligger i det å utvandre til Sion eller Palestina, mens Benjamin er

Popu

Oslo internasjonale teaterfestival er avsluttet for i år, ja kanskje for siste gang. Dette er desverre faktum på tross av den store oppslutningen arrangementet hadde. Myndighetenes holdning til alternativt teater, ja til kultur generelt, er at det er en form for luksus som det ikke kan bevilges penger til. Det er hovedsakelig enkeltpersoners gratisarbeid som har gjort årets festival mulig.

Av SIRI BAASTAD

Det er viktig og spennende teater som har blitt representert i de 11 dagene teaterfestivalen har pågått. Vikateatret har vært stappfullt ved enhver forestilling. Det er ikke likegyldig underholdning men tvert imot samfunnsengasjert amerikansk teater vi har fått se.

terikt

A Traveling Jewish Theatre

usikker. Drømmen om dette landet bærer de begge to på, mens bare Elsa drar dit.

I stykket ironiseres det over hva denne drømmen om et bedre sted å leve har blitt til. Hva er egentlig Israel i dag? Skuespillerne har sine egne personlige meninger om det, og de er slett ikke enige, akkurat som hovedpersonene i stykket. De stiller spørsmål stegn ved ting som skjer i Midtøsten og i Israel spesielt, men for dem er det alt-

for vanskelig å ta stilling. Det får publikum gjøre på egenhånd.

Etnisk teater

Etnisk teater, et ukjent begrep for oss her i Norge. I USA derimot eksisterer det svarte teatergrupper, chicanoteater og jødisk teater for å nevne noen. «A Travelling Jewish Theatre» er blant tungvektene i amerikansk teater. De kom til for sju år siden som det første stabile jødiske teaterkompaniet.

ært tiltak

Amerikansk i år

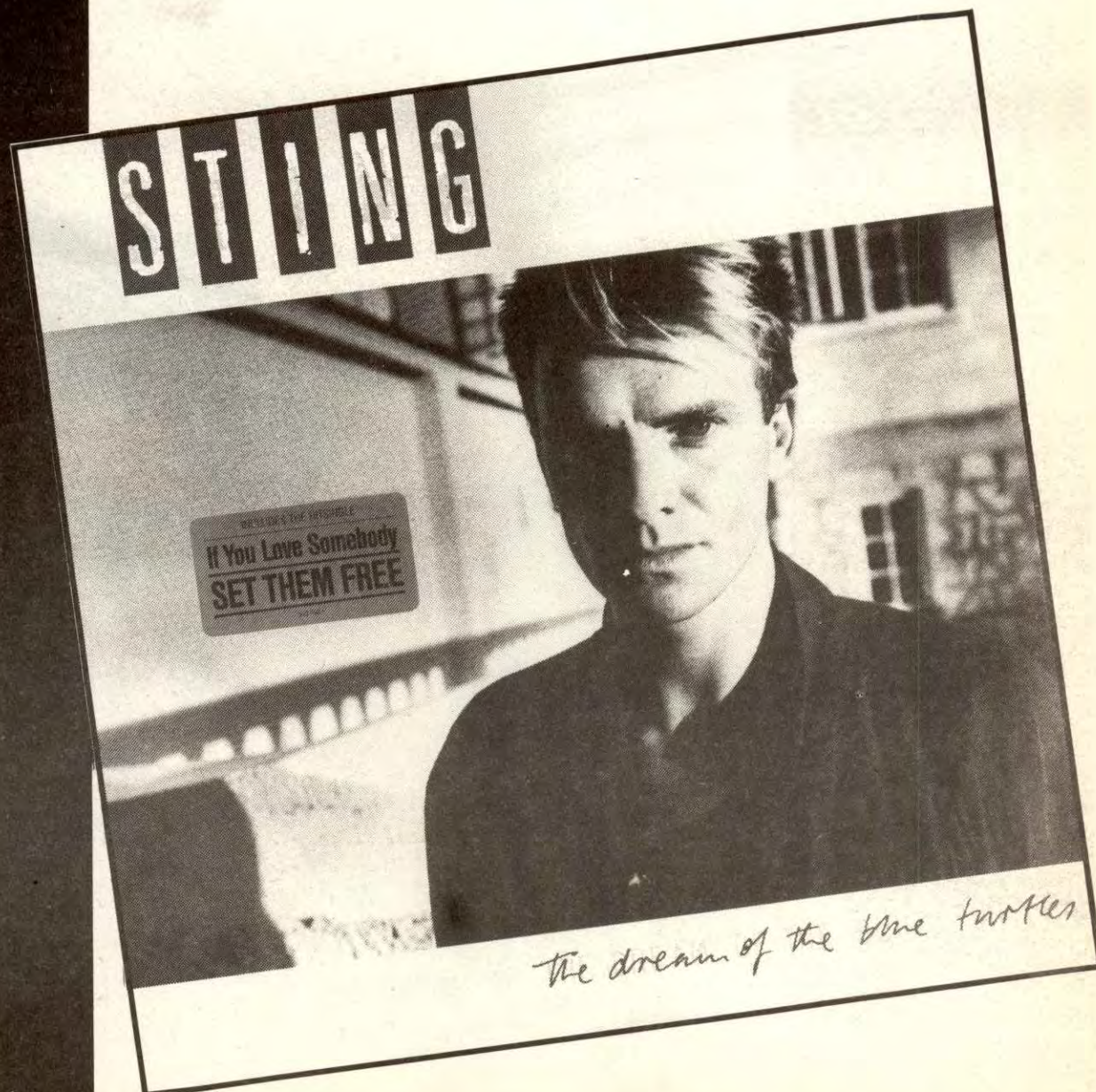
Det er fjerde året på rad det arrangeres teaterfestival i Oslo. Under navnet «Gjøglerne kommer» har det kommet grupper fra hele verden. I år var det bare amerikanske grupper. At det er et mangfold i amerikansk teater som eksisterer få andre steder har de tre ensemblene og de to enkeltpersonene som opptrådte vist oss. Så er det også tungvektene innenfor amerikansk teater som besøkte Oslo. «A Travelling Jewish Theatre» er veteraner innenfor etnisk teater. «New York Street Caravan» har eksistert i 20 år. De har brukt teater som et middel til å få arbeidere til å organisere seg. Den siste gruppa er mest kjent for sitt politiske innhold i stykkene, men også de andre som har kommet med sine bidrag er preget av viktige ting i tiden. Sionisme ble diskutert av den jødiske gruppen, og Gina Wendkos ironiserer over vårt mediasamfunn og menneskenes jakt på en «image».

Hva nå?

Det betyr mye å få utenlandske grupper til Norge for å gi norsk teaterliv nye impulser. Vi har ikke så mye spennende å by på når det gjelder alternativt og eksperimenterende teater.

«New York Street Caravan» ledet et spennende prosjekt mens de var her. Norske skuespillere jobbet sammen med gruppen om en forestilling som ble vist mot slutten av festivalen. Disse skuespillerne sitter igjen med interessante erfaringer, og vi andre har fått noen spennende teateropplevelser. Men hva kommer til å skje framover? Vil myndighetene få øynene opp for at vi trenger slike festivaler for å få et rikere kulturliv? Det er jo tross alt ikke alle som orker pompøse forestillinger på Nationaltheatret med Toralf Maurstad i hovedrollen. Gode arrangementer som «Gjøglerne kommer» kan ikke eksistere på privatpersoners godvilje i all framtid.

PLAATTER

Sjølransakende

Sting er her for å bli - uten Police. De som så Live Aid konserten så vel kanskje kimen til den størrelsen han bygger seg opp til. Han kunne stå på scenen aleine og bare synge, knapt nok med gitarkomp. Og han kan oppføre seg sånn med god grunn.

Av ANN HELEN SKAUG

Det produktet han har sendt ut er av høy kvalitet. Han klarer å lage smektende harmonier som går usedvanlig godt inn i hverandre, sjølsagt ispedd litt disharmoni som gjør de harmoniske partiene mer etterlengta. Og tekstene han har skrevet kunne nesten trengt en anmeldelse for seg. Sting har med seg en kjempegjeng du hører at dem shower i studio. Låta «Shadows in the rain» og den instrumentale sekvensen på side to formelig bobler av spillelyst og driv, du hører at dem nesten ler seg ihjel på det jazzete instrumentalsporet.

Sting er redd for krigen. Og måten han uttrykker seg på er sjølsagt idealistisk etter vårt syn, men sjarmerende. Feks i låta «Russians» hvor hans tilsynelatende eneste håp i forhold til bomba er hvorvidt russerne også elsker sine barn. Det samme går igjen i «Childrens crusade» hvor Sting beskriver jøvelskapet, men det er også alt. Musikalsk og politisk lykkes han best på låta «We work the black seam» synes jeg. Det er vel få britiske musikere med respekt for seg selv som ikke lager låter om gruvearbeiderne. Og Sting har laga en låt fylt av kjærlighet til gruvearbeiderne. Tonen i moll følger premissene han hele tida legger til grunn: Kullet er verdier som samfunnet trenger, ikke tro på de økonomiske teoriene dems. Og harmoniene kommer når Sting synger:

One day in a nuclear age
they may understand our rage
they build machines they can't control
and bury the waste in a great big hole
power was to become cheap and clean
grimy faces was never seen
but deadly for twelve thousands years
is carbon fourteen».

Dette er det klasse over, gudsjelov. Poesien til Sting fungerer godt når han synger om de «nære ting». Måten han beskriver forhold mellom folk på er realistisk og troverdig. Du synes liksom du lærer noe om mannekjønn når du suger inntrykkene inn. En bekjennelse kan stå som et godt eksempel:

I've spent to many years in war with myself

The doctor has told me it's no good for my health

To search for perfection is all very well

But to look for heaven is to live here in hell».

Variasjonene i arrangementene gjør plata verdig til uttallige gjennomspillinger. Ta feks. «Moon over Bourbon Street». Åpner med bare jazzkomp, og stiger etterhvert med klarinett, obo og lett fiolin. Det er da poesien får dimensjon, i samspillet med musikken og stemninga i teksten.

«The dream of the blue turtles» er ei plate med få dødpunkter. Hitlåta er ikke den beste synes jeg, men den er jo dansbar. Da har jeg mer sansen for ærligheten og den selvransakende holdninga i kuttet «Fortress around your heart». Denne plata anbefales på det absolutt varmeste, nyt den kjære venner.

Sting
The dream of the blue turtles

Prøv først det du har tenkt å gjere resten av livet

"Er de fornøgde med konserten?" ... Kunne du tenkje deg å vere den som intervjuar andre? Er du interessert i det som skjer i media? Då skal du vite at mange folkehøgskular også har ei linje for media/radio/TV.

Folkehøgskulen er eksamensfri og pensumsfri

Mange vil oppleve skuleforma som noko uvanleg. Vi legg hovudvekta på at det er du sjølv som skal utvikle deg, ikkje at du skal oppnå visse poeng eller lese så og så mange sider. På folkehøgskulen kan du få prøve det du trur du vil satse på seinare i livet. Derfor har folkehøgskulane mange forskjellige fagretningar – f.eks. idrett, musikk, drama/teater, EDB/data, media/TV, sosialfag, film/foto, journalistikk, forming som f.eks. keramikk, tekstil og vev – berre for å nemne ein del. På folkehøgskulen opplever du eit fellesskap som både er forpliktande og utfordrande. Derfor er det elevane og lærarane som i fellesskap diskuterer korleis undervisninga skal leggjast opp.

Du sit ikkje og ser på, men er aktivt med

Område som leiarutvikling og "eg"-utvikling har fått ein viktig plass. Og nettopp derfor er folkehøgskulen ein aktiv skule, der du får bruka deg sjølv. Vi har alltid sagt at det er mykje å lære av andre – det vil seie at vi må reise ein del, møte andre miljø og erfaringar som andre har gjort. Gjennom 33 veker vil vi gje deg ei grundig allmenndanning og ei god plattform du kan byggje vidare på.

Kven kan begynne på folkehøgskulen?

Den nedre aldersgrensa varierer noko frå skule til skule. Du skal ha fylt 17 år før 1. januar i skuleåret, men somme gjer unntak og tek inn elevar som er eitt år yngre. Andre skular tek ikkje inn elevar under 18 år. Elevane blir tekne opp etter kvart som dei søker.

Alle folkehøgskulane er internatskular – dvs. at du bur på skulen. Skulen er eittårig og startar i slutten av august og sluttar i førstninga av mai. Du kan søkje om stipend og lån i Statens lånekasse.

Send inn kupongen i dag!

Då vil du om få dagar motta ein brosjyre som fortel deg det meste om folkehøgskulane. Der finn du og ei oversikt over alle 86 folkehøgskulane, og kva slags linjer dei enkelte skulane har.

Kupongen skal sendast til:
Informasjonskontoret for folkehøgskolen,
Christian Krohgs gt. 32 A IV,
0130 OSLO 1, tlf. (02) 41 66 75.

Eller:
Informasjonskontor for kristen folkehøgskole,
Boks 6830 St. Olavs plass,
0130 OSLO 1, tlf. (02) 11 18 28.

Namn: _____

Adresse: _____

Postnr. og poststad: _____

Folkehøgskulane har mange fagretningar. Media er ei av dei.

Legendariske Green

Av ANN HELEN SKAUG

For oss som er glade i å vrikke på rumpa kommer Scritti Politti som sendt fra himmelen. Når du er lei av den tekniske synth popen, og til nå har tydd til amerikansk soul-funk som erstatning. Scritti Politti er en del av den nye bølgen i England som beveger seg vekk fra synth popen. På tross av en del effekter er det presisjonen i rytmen og «riktige» lyder av gitar osv. som preger plata. Og den «legendariske Green» som han omtales som på Sky Channel synger så godt og smektende at det er en fryd. Han har klart å holde seg unna den halvvalte Ferry-stilen og har en klar tone som kan få han til å minne om Michael Jackson. Men der Jackson har rytmen, og bare den, har Green både rytme og varme.

Det er flere virkelige hitlåter. «World Girl» er vel spilt endel nå, rundt omkring. En reaggealåt hvor Green beveger seg på safe grunn og traller seg

gjennom nydelige harmonier, så du skulle trodd han alltid hadde holdt på sånn. Men tekstene... «The Word girl» kan bety så mangt. Jeg velger å forstå den som en meningsytring om mannens dilemma med å oppleve kvinner som kjønn kontra ens egen person. Så er jo «Small talk» ganske gøy. Her kommer rytmen som dominerer platen inn for fullt. God funk-rytme hvor de harselerer over pisspratet mellom folk.

Enkelte discohatere vil nok synes plata er slitsom og masete. Men det er nettopp rytmen i musikken som jeg synes er det beste. En gitar er ikke bare en gitar, bassen er mer rytme enn klar lyd. Og sammen med et tett batteri trommer gir det en effekt som virkelig svinger godt. Litt sånn jazz-rock-rytme, med discolyd. God rytmisk soul, verdt penga.

Scritti Politti
Cupid & Psyche

Sex-testamentet

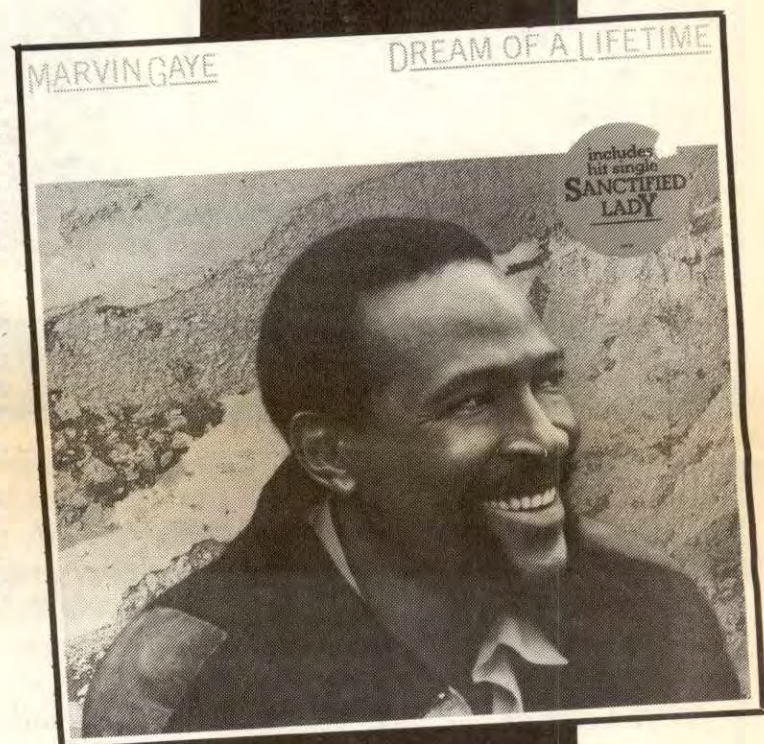
Av ANN HELEN SKAUG

Marvin Gaye er desverre drept. Til de som ikke veit det, kan vi opplyse at faren skøyt ham, ikke veit jeg hvorfor. Marvin Gaye er den mest sexy av alle svarte soulmusikere som finnes. Han snakker der Donna Summer stønner. Det er nemlig en spesiell sensuell stemning i det han lager.

Jeg sitter her med hans siste produkt. Dvs. en samling låter spilt inn gudene veit når, og gitt ut som et testamente til mor, (eller noe sånt). Egentlig kunne jeg spart meg denne plata i forhold til den siste (den virkelig siste, dvs. når han levde), «Midnigh Love». For kutta på «Dream of a lifetime», er delvis gamle innspillinger som hans mor oppbevarte og noe av det siste han laga. Det som kjennetegner Gaye er

sensualiteten, love-talk, pluss en dash Gud hist og pist. Sammen blir det ikke noe sensasjonelt, men kan skape stor stemning i heimen en sein lørdagskveld med ett eller annet kjønn. Denne plata går liksom i samme sporet som den forrige, en slags tomgang. Og ikke skjønner jeg budskapet hans heller. Ta feks. låta «Masocist beauty» som ikke kan forstås noe annetsteds hen enn til en hyllest til sado-masocisme. «Please lie down... I'm coming... ja, sensuelt en gang, men latterlig den neste. Synd, men sant. En 25 årig karriere skapte han til en stor soulsanger. Og han bør settes pris på for det. Han har ennå noe å fare med, men denne siste plata er ikke av det beste.

Marvin Gaye
Dream of a lifetime

Nye toner fra England

Av ANN HELEN SKAUG

Jeg liker ikke «rein» jazz, men jeg elsker soul-jazz hvis det er mulig å kalle noe det. En sånn smak blir ikke så ofte tilfredsstilt, og når den gjør det må man virkelig sette pris på forsøket.

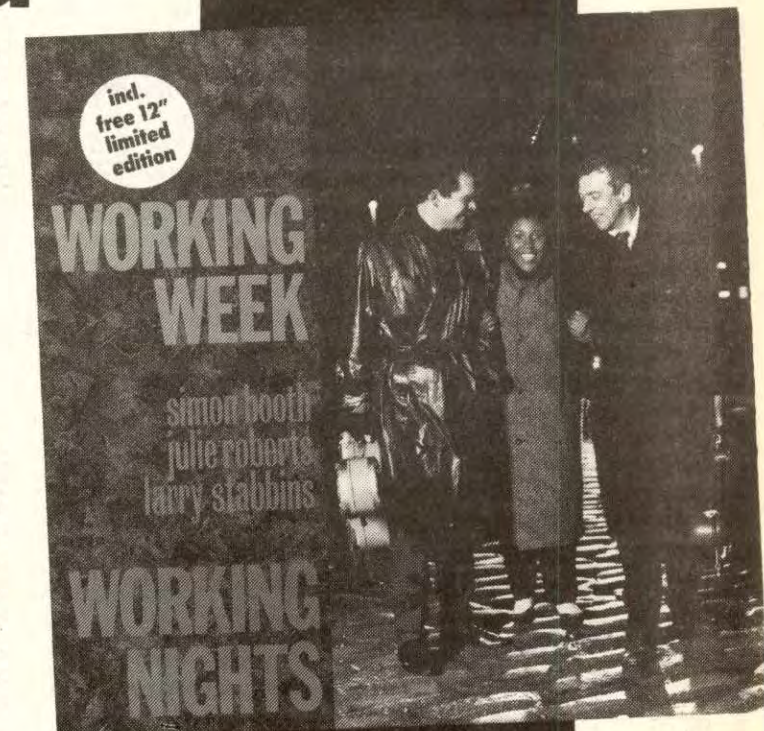
Jeg skal ta for meg et virkelig vellykka et. Nemlig «Working week», en trio bestående av Julie Roberts (vokal), Simon Booth (gitar) og Larry Stabbins (saksofon og fløyte). Det virker som omdette er tre store personer innen jazz i England som har kommet sammen for å gjøre noe nytt, men jeg veit ikke, så dette er ville spekulasjoner. I allefall er dette nye toner fra rockens hjemland, som er verdt å merke seg. Det kan minne litt om Matt Bianco, men sprenger alle grenser hvor Matt Bianco ikke tør å slippe perspektivene, følelsene og instrumentene løs. Matt Bianco er mye teknikk, denne trioen har alt. Julie Roberts synger så godt, en tette «svart» stemme som kler lydbildet i plata godt. Dem har laga en ny versjon av Marvin Gayes «Inner city blues» som svinger godt, men ikke tar kaka. Det som derimot virkelig tar kaka, er kuttet «Sweet nothing» som etter det jeg har hørt har vinni en

pris i England. Kjempesoul, spør du meg. Og det er livets mange paradokser som er budskapet. Og beskrivelsen av sjekkekunstens evige spill er humoristisk og herlig på låta «Who's fooling who»

*I can see her effect on you
But I can't tell you
What's the best thing to do
She walks into a club
casts her spell around
her soul connects
Like you can't understand
Who's fooling who?*

Booth og Stabbins har skrevet de øvrige låtene på plata. Og i motsetning til tolkninga av M. Gayes låt trives de best med sitt eget. Det er et godt og tett lydbilde med tett sax-komp og gode rytmer. En nydelig melodios sekvens brytes ofte av «frike-jazz» som etter mitt syn, dog ikke alltid er vellykka, men «hovedsida er bra». De beste kuttene synes jeg er «I thought I'd never see you again» og «Autumn boy», foruten ovennevnte «Sweet nothing». Vi får bare håpe at det blir mer å høre fra denne trioen, førsteinntrykket gav mersmak.

Working Week
Working Nights

PLATTER

Enkelte skoleelever betaler opptil 15 000 kroner for materialer de bruker i løpet av et skoleår.

Boikott skolepenga!

På Fagerborg vidaregåande skole i Oslo stod elevane to dagar på vårparten i år og pussa opp skolen sin. På Katta måtte elevane ha med bøtter og vaskefiller på skolen fordi det skulle vere vårreingjoring. I Sogn og Fjordane betaler skoleelevene kopi-avgift på kr. 100 i året. I Sør-Trøndelag betaler dei kr. 50. På ein husflidskole i Troms må elevane ut med 15 000 i matrialpengar. I 1983 vart det innført gebyr på kr. 150 for dei som må gå opp til ny eller utsatt prøve. Renta på studielåna er gått opp med 5% på 8 år, og stipendandelen er sterkt redusert i forhold til lånesummen.

KOMMENTAR
Jorunn Storehaug

Slik ser vi korleis det eine tiltaket etter det andre er med på å forverre skolesituasjonen for elever og studenter. Vi har i den seinare tid vore vitne til så grove forverringar at det i dag er all grunn til å stille spørsmålsteget ved prinsippet om lik rett til utdanning. For oss som går på skolen og som ser for oss ei framtid i det yrket vi utdanner oss til, så ser det fullstendig bakvendt ut.

Utdanna arbeidskraft

I staden for å gjera det som på lang sikt er lønnsamt, så gjer ein det stikk motsatte. Ein lar utdanningen segle sin eigen sjø ved ikkje å ta dei økonomiske konse-

kvensane av at samfunnet trenger utdanna arbeidskraft.

Men kvifor er det blitt slik kan ein spørre seg? Dei som har pengar og makt i dette samfunnet har lagt planer for Norge sin framtid. Det sentrale i denne planen er korleis ein best mogeleg skal betre Norge sin konkurransevne ansyn utlandet. Dei snakka om omstilling og internasjonalisering.

Omstilling

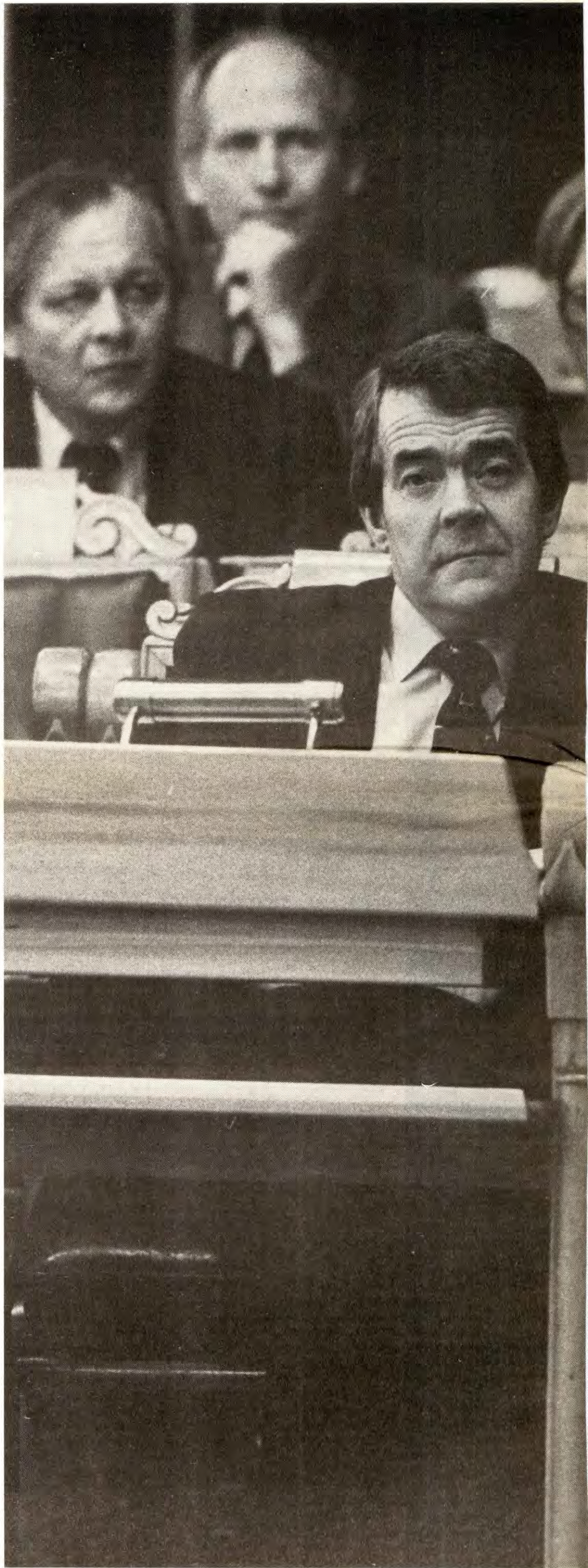
Omstilling betyr at all produksjon skal bli mest mogleg lønnsam for at Norge skal klare å henge med i konkurransen på verdsmarkedet. For folk flest har omstilling betydd nedlegging av arbeidsplassar og sterk reduksjon av det offentlege budsjett. Internasjonalisering som er eit anna ord for å investere i utlandet har gitt dei samme konsekvensane. Staten gir billege lån til bedrifter som ynskjer å etablere seg i 3. verden. Resultatet er flytting av arbeidsplassar til land der arbeidskraft og råstoff er billigare.

Valutareservane brukt i skolen

I tillegg til alt dette hopar valutareservane seg opp i utenlandske bankar. Tenk berre den skolen vi kunne ha hatt dersom ein del av dei 110 miliarda kronene blei brukt i skolen. Slik ser vi korleis skolepengar blir ein del av ein heilheitleg politikk der staten reduserer dei offentlege utgiftene for så å kunne bruke pengane der det er mest fortjeneste å hente. Slik ser vi korleis ungdommen i dag blir brukte som brikker i eit spel der målet er å styrke norsk konkurransevne.

Skole for rikfolk

Det ein ikkje ser er korleis det faglege innholdet i undervisninga vert forringa, slik at skolen ikkje klarer å holde seg ajour med utviklinga elles i samfunnet. Eller korleis vi går mot ein skole for rikfolk og kor dei sterke sin rett får råde.

Hvordan skal kvinnene sikres makt under sosialismen?

Makt og demokrati på kvinnsfolks premisser.

Rød Ungdoms sommerleir 1985 diskuterte kvinnefrigjøring og kvinnekamp under temaet «Kvinner og sosialismen». I innledningen mi trakk jeg opp fire prinsipper for kvinnekamp under sosialismen:

*Kristin Johansen
Jenteansvarlig*

- Familien må oppløses som økonomisk og sosial grunnhet i samfunnet.
- Kortest mulig arbeidsdag, 6 timers dagen er et minimum.
- Favorisering av kvinnsfolk, kvinner må ha privilegier i forhold til menn.
- Lovfesta kvinnekvalter til folkevalgte organer.

Under diskusjonen var det i hovedsak et spørsmål som fikk opp temperaturen: Hvordan sikre kvinnene makt under sosialismen? Det er dette kvinnekvalter og favorisering av kvinner dreier seg om. Jeg skal derfor si litt om dette spørsmålet og ta utgangspunkt i prinsippet om kvinnekvalter. Dette må nødvendigvis bli en diskusjon om sosialismen i sin helhet: åssen syn vi har på makt og demokrati - kvinnekamp og klassekamp.

Hva er makt og demokrati

Utgangspunktet vårt, er at sosialismen «fødes ut» av kapitalismen. Dette innebærer at sosialismen er, et klassesamfunn, et mann-samfunn og et nytt samfunn hvor huene våres fortsatt tilhører kapitalismens ideologi. Disse forholda får da konsekvenser for åssen linjer vi skal ha i kvinnekampen og klassekampen.

Så til spørsmålet om makt. Hvor befinner makta seg? Den politiske og økonomiske makta vil være på «to hender». I statsapparatet, partiet og parlamentet på den ene sida, og i arbeider og kvinneorganisasjonene på den andre sida. Det siste forutsetter at kvinnekampen/klassekampen er *legalisert* og at den blir ført gjennom sterke, uavhengige bevegelser. Parlamentarismen idag, skiller den økonomiske og politiske makta; Den økonomiske kampen blir ført i bedriftene (direkte og gjennom organisasjonene), mens den politiske kampen blir ført gjennom lovgivende forsamlinger (Storting osv.). Dette gjør det vanskelig for arbeiderklassen å se hvor makta egentlig ligger. Under sosialismen må derfor den økonomiske og politiske kampen *føres sammen*. Arbeiderklassen må organisere økonomien, gjennom bevisst politisk styring. Dvs. at skindemo-

kratiet blir fjerna og at de folkevalgte organene blir de virkelig styrende organene. Noe annet vil være latterlig. Arbeiderklassen må sikres en viss andel av plassene, med lov, -om nødvendig.

Hvem skal ha makt?

Prinsippet er at *ingen andre enn arbeidere kan representere arbeiderklassen*. Arbeiderklassen må ha særstilling i den forstand at deres nær-
vær blir sikra i de organene som fatter beslutninger. Det samme prinsippet må gjelde for kvinnene. Under sosialismen vil det fortsatt være sånn at kvinner og menn er forskjellige. I tillegg vil kvinneundertrykkende ideologi ligge som en klam hånd over oss. Sånn vil det være i lang tid framover. Menn og kvinner vil ha motstridende interesser og i mange tilfeller kjempe mot hverandre. Menn vil bli valgt inn fordi de er menn. Derfor må vi si sånn: De folkevalgte organene må bestå av dem som skal «styre» sosialismen — nemlig arbeiderklassen og kvinnene. Vi må sloss for å få en lovfesta kvalter som gir kvinnene 50% av plassene — fra det minste bydelsutvalg til parlamentet.

Lovfesta kvinnekvalter — ei offensiv linje.

Jeg skal ta for meg noen av argumentene mot lovfesta kvinnekvalter: som kom

opp på sommerleiren:

- *Det vil hindre de forskjellige politiske linjene å bli representert etter oppslutning i folket.*
- *Det griper inn i partienes demokratiske rettigheter.*
- *Det vil bety ei avpolitisering av det folkevalgte organet, fordi den politiske kampen mellom forskjellige linjer ikke får komme til uttrykk.*

Felles for dem som argumenterer mot kvinnekvalter, er at dem er for lovfesta kvinnekvalter overalt i samfunnet ellers, men ikke til de folkevalgte organene. Jeg mener at disse argumentene er et uttrykk for et feil syn på hva demokrati og makt er for noe. For det første blir det satt likhetstegn mellom parlamentarismen i dag og folkevalgte organer under sosialismen. Man er for kvinnekvalter i produksjonen, mens folkevalgte organer ikke skal bli belasta med sånne «tekniske løsnings», for det er «udemokratisk». Det settes et klart skille mellom den økonomiske og politiske kampen. I de folkevalgte organene skal kun den politiske skolerings være avgjørende — her skal de politiske dyktige menneskene få herske. Det er de *politiske partiene* som skal styre, og ikke arbeiderklassen og kvinnsfolka. For det andre blir demokratiet gjort om til borgerlig demokratiske rettigheter. Et

virkelig demokrati er ensbetydende med makt, både under kapitalismen og sosialismen. Borgerlig demokrati som stemmerett, valg, ytringsfrihet osv. gir ikke noe demokrati i seg sjøl. Bare dem som har makt til å fatte beslutninger, har virkelig demokrati. Demokrati under sosialismen er derfor i første rekke for arbeiderklassen og kvinnene, gjennom deresrepresentanter. Vil så kvinnekvalter sette «lokk» på den politiske kampen? Kvinnekvalter alene vil sjølsagt ikke være nok, men det er en offensiv linje i kvinnekampen og et uttrykk for at en er bevisst det faktum at en sosialistisk revolusjon ikke automatisk løser kjønnsmotsigelsen.

Den politiske kampen vil tvert i mot bli skarpere med en sånn offensiv linje. Folk blir nødt til å ta stilling til kvinnekampen helt konkret, og åssen vi skal få reell innflytelse. Lovfesta kvinnekvalter vil nettopp være et resultat av politisk kamp, for uten oppslutning fra «massene» vil en sånn lov aldri bli vedtatt.

Konklusjonen min blir følgende:

Kvinnekampen under sosialismen må føres gjennom jenter i maktposisjoner *sammen med en sterk og uavhengig kvinnebevegelse*, en brei front, som er dominert av og leda av arbeidsfolk.

Sosialisme og kvinnekvalter

Under kapitalismen er kvinnene undertrykt både som en del av arbeiderklassen og som kjønn. Men en sosialistisk revolusjon hvor arbeiderklassen tar makta betyr ikke at kvinneundertrykkinga automatisk forsvinner. Derfor trengs det spesielle tiltak som gir kvinner privilegier under sosialismen. Et slik tiltak er kvinnekvalter. Men er det riktig, som noen mener, å lovfeste kvinnekvalter for styrende organer? Det er tema for dette innlegget

I dag framtrer kvinneundertrykkinga på utallige måter. Gjennom det kjønnsdelte arbeidsmarkedet, gjennom

kvinneundertrykkende tankegods, som pornoen og ikke minst gjennom kvinnes plass i familien. Familiens funksjon gjør kvinnene til dobbeltarbeidende, -som lønnsarbeider, og som den som har ansvaret for hus og heim, og til gratisarbeidende husslaver, som må gjøre en stor del av omsorgsarbeidet i samfunnet gratis for familien.

Tiltak for makt til kvinnene

Skal arbeiderklassen ha makta, må arbeiderklassen styre, dvs. hele arbeiderklassen. Og kvinnene utgjør halvparten av arbeiderklassen. Men fordi vi lever i et mannssamfunn, og fordi kvinneundertrykkinga ikke forsvinner av seg sjøl under sosialismen, er det nødvendig med tiltak som gjør

det *mulig* for kvinnene å styre, og som gir kvinnene makt. Det er nødvendig med nedkorta arbeidstid og at det omsorgsarbeidet (feks. for barn og gamle) som idag kvinner tvinges til å gjøre gratis, blir et offentlig ansvar, for å gi kvinner tid og muligheter til å styre.

Kvinnekvalter

Et anna nødvendig tiltak, er kvinnekvalter, - at kvinner får rettigheter framfor menn til utdanning, til ulike skoleringsstilbud, til arbeid, feks. til ledende stillinger i statsbyråkratiet. Det må også skapes en bevegelse for at kvinner kvalteres til styrende organer. For at dette - og andre kvinnekrav, skal bli båret fram, trengs det en sterk kvinnebevegelse. Kommunistpartiet må sjøl gjennomføre kvinnekvalter på sine lister til valg.

Ikke lovfesta kvinnekvalter

Men det vil være feil å gjennomføre kvinnekvalter til styrende organer gjennom et lovvedtak. For det første bryter det med et viktig prinsipp under sosialismen; at det skal være mulig å organisere partier som stiller til frie valg ut fra sitt eget program, og at partiene sjøl må bestemme hvem de vil ha på sine lister, og som sine representanter.

For det andre må kvinnekvalter bygge på en kvinnebevegelse som har kjempa fram kravet, også i de ulike partiene. Kvinner som blir kvotert inn i et styrende organ *mot* synet og viljen til det partiet hun representerer, vil heller ikke være en representant for kvinnes interesser.

For det tredje er sosialismen avhengig av at det foregår en åpen politisk kamp om forskjellige politiske linjer, hvis sosialismen ikke skal forsteine og gå tapt. Lovfesta kvinnekvalter står i motsetning til å få fram de forskjellige politiske strømningene som finnes i folket, og dermed til å få en åpen politisk kamp om forskjellige syn. Skal kvinnene vinne fram med sine krav, kan de bare vinne oppslutning gjennom kamp med sine motstandere. Derfor står kvinnekvalter til styrende organer i praksis for å *svekke* kvinnekampen og sosialismen.

Leif Steinholt.

Rute 80

RØD UNGDOMS MAGASIN

FORSVAR MOT RASISME	2
<i>Grenseløse Norge</i>	6
KONFRONTASJON	10
<i>Live Aid</i>	12
GJEST I RUTA	17
<i>Plater, film teater</i>	18
DEBATT	23